

Hungarian Baptist Convention of North America

Since 1908

Az Észak-Amerikai Magyar Baptista Szövetség lapja

"AZ EVANGÉLIUM ISTENNEK HATALMA" (Róma 1:16)

„AMINT A SZENTLÉLEK MONDJA”

Van döntőbb érv annál, mint mikor a Szentlélek sugallatát ismeri fel valaki egy gondolatában, netán érzésében? Ki mer ellene mondani az ilyennek? Pedig mindnyájan tudjuk, hogy ezerféle hatás eredője lehet a bizonyosság, amire éppen szert tettünk. E hatások többségét néven nevezni se tudjuk.

MENNYBEMENETEL

"Felemeltetett a mennybe." Márk 16:19

*elmentél
hogyan velünk maradj örökre*

így akartad

*s hogy úgy van
mint akartad
s hogy jól van így
míg kezünket fogod
itt az enyémet
s amott
más kontinensen
az övékét
és bárhol bárkiét —
míg kezünket fogod
tudjuk hogy jól van így*

*de hogy Pétert
hogyan édesanyádat
milyen nehéz úton vezettet
s milyen hatalmas kézzel
hogyan szívük meg nem szakadt —*

*légy áldva Mester
mennybe ment Király
dicsérjen ég
kereszt
töprengő értelem
s a szívünk*

Herjeczki Géza

Lehetséges, hogy a reménységét, fantáziájának a termékét ruházta fel az ember mennyi eredettel? Netán, mint álmában is, jóllakottsága révén tett szert arra, amit lelki élménynek minősít?

Elvilágiasodott korunkból sem hiányoznak a „próféták,” sőt, éppen a demokratikus elosztottságukban ünnepezt sajátos lelki élmények adnak vallásos színezetet a relativizmusnak. A megismerés egyéni útjai kétségek felé visznek, gondoltuk nemrég, de mára kiderült, hogy norma lehet a kétség is. Normálisnak, józannak titulálják a kétségeskedőt. A Szentlélek munkáját személyesen is meg tapasztalni kívánó hívő vágyódásaiban is a Lélek tanácsát követi. Viszont, aki normatívának minősíti saját meg tapasztalásait, sőt még másokat is befolyásolni kíván azokkal, az olyan „próféta” megérdemli a megmérettetést, amivel ószövetségi elődei néztek szembe, valahányszor csak Istenre hivatkozva beszéltek (5Móz 18).

A Biblia azt tanítja, hogy még a közösen átélt meg tapasztalások jelentőségét sem értjük meg a Szentlélek különös segítségével. Írásomban erre a „különös segítségre” irányítom az olvasó figyelmét.

Az üdvtörténet magaslatai a zsidóság, majd a keresztyénség emlékeztetésében nem természetes módon értékelődtek olyan jelentőséget hordozókká, ahogyan azokra ma hivatkozunk. Ábrám elhívásának történetében többet látunk az Írás egy nép eredeténél. A Kivonulás csodákkal tűzdelt története a rabszolgánép megnyert szabadságánál is többről szól. Dávid dicsőséges és igazságos országglása időlegesen lett. A történelem aranyozott lapjait

is befedte a romlás pora, míg a nevére hivatkozó, de „örökké való trón” üresnek tűnt. „Mert miután Dávid maga nemzedékében, az Isten akarata szerint szolgált, meghalt, és eltemették atyái mellé, tehát elmúlást látott. Akit azonban az Isten feltámasztott, az nem látott elmúlást.” – hirdette Pál a pizidiai Antiókhában (ApCsel 13,36-37).

A próféták igehirdetéseikben folyton visszatértek ezekhez a történelmi fordulópontokhoz. Ha Ábrám, Mózes és Dávid történelmi szerepe pozitív volt, és az életükkel jelzett korszakok magaslatoknak tekinthetők, ebből nem következik az, hogy a „völgyeknek” ne lett volna üzenetük. A próféták jelentést adtak a történelem eseményeinek. A közös emlékezet alapja a kultúrának, de a bibliai hitet nem az informálja. Úgy érezzük, hogy „Megbűnhődte már e nép / A múltat s jövődőt!” – de a keresztyén ilyen nem hisz. Látjuk tehát, hogy az ószövetségi választott nép átélései, a megélt történelem, az izraeliták közös emlékezete sem érte ki azt a jelentést és jelentőséget, amit az üdvtörténetben ezek az események elfoglalnak.

folytatás a 3. oldalon

A TARTALOMBÓL

English section - pages 11-13.

Beszámoló az Évközi Gyűlésről

Gyülekezeti hírek: Alhambra

Nagyheti csendesség

Anyánapi irások

Lőrincz István lelkipásztor

1923-2015

Szövetségi választások Erdélyben

(USPS # 716-300)

POSTMASTER:

Send address changes to:

Evangeliumi Hírnök
Subscription Manager
 12409 Devoe St. SOUTHGATE, MI 48195

Periodicals Postage Paid at
 Wyandotte, MI and Additional Offices

Published monthly by
 the Hungarian Baptist Convention
 of North America, Inc.

Editor / Szerkesztő:
REV. DR. A. GÉZA HERJECZKI
 1370 Michigan Blvd.,
 Lincoln Park, MI 48146
 Tel: (313) 382-3735
 herjeczki@yahoo.com

Kéziratot, cikket, megjegyzéseiket
 a szerkesztő címére kérjük.

A szerkesztő bizottság tagjai:
Szabó István és Püsök Dániel

Our address on the internet:
<http://www.evangeliumihirnok.net>
 E-mail address: herjeczki@yahoo.com

SUBSCRIPTION / ELŐFIZETÉS

\$25.00 annually

Send subscription and change of address to
 Előfizetést, címváltozást erre a címre kérjük:

BÉLA FÜR, Subscription Manager
 12409 Devoe St.
 Southgate, MI 48195
 Tel.: (734) 284-7107
 furbill@hotmail.com

* * *

Tiszteletbeli elnök / Honorary President
REV. SÁNDOR KULCSÁR
 215-1910 Pandosy Street
 KELOWNA, BC, V1Y 1R6 CANADA
 rev_skulcsar@yahoo.com

SZÖVETSÉGI TISZTSÉGVISELŐK

Elnök / President:
REV. DR. A. GÉZA HERJECZKI
 1370 Michigan Blvd
 LINCOLN PARK, MI 48146
 herjeczki@yahoo.com

Alelnök / Vicepresident:
ISTVÁN SZABÓ
 11 E. Michigan Avenue
 PALATINE, IL 60067
 szaboek@sbcglobal.net

Titkár / General Secretary:
REV. DÁNIEL PÜSÖK
 104 Emily Anna Street
 Woodbridge, ON, L4H 3H6, CAN
 pusokdaniel@yahoo.com

Pénztáros / Treasurer:
ZSIGMOND BALLA
 2563 Nixon Way
 FULLERTON, CA 92835
 zsigmond@verizon.net

* * *

Q Press Graphic Design Studio
 2124 Rose Villa Street, Pasadena, CA 91107

A SZERKESZTŐ ROVATA**MÁJUS**

*Kellene már és lehetne menni,
 vinni a Jóhírt.
 Ha tudjuk, tudja meg más is,
 hogy él az Úr, Jézus föltámadott.
 Lehetne és már kellene menni!
 Amde erőnk nincs.
 Jöjj hát el hozzánk pünkösdi Lélek!*

Programokban gazdag hónap az április és május. Nagypéntek, húsvét, anyáknapija, mennybemenetel és pünkösöd - hogy csak a fontosabbakat említsem. Szövetségi szinten pedig az Évközi Gyűlés és a MABAVISZ tanácskozás - s az azzal egybekötött délvidéki miszsiós konferencia. Lapunkban egy-egy írás, vagy több is érinti mindezeket a témákat.

**A MABAVISZ tanácsának
 értekezlete, missziós
 konferenciával**

Délvidéki gyülekezetekben
 2015. május 15-17

* * *

108. KÖZGYŰLÉS

Rámai tábor, 2015. július 3-5.

Gyermek táborozás a táborban,
 közvetlenül a közgyűlés után

* * *

**Ifjúsági és család táborozás
 Kolorádóban**

2015. július 25 - augusztus 1.

A MABAVISZ konferencia számunkra azért is különleges, mert annak során fogja megkapni *Kulcsár Sándor* kelownai lelkipásztor testvér, tiszteletbeli elnökünk a neki ítelt *Kornya díjat*. Számunkra is megtiszteltetés ez, s hálaság vagyunk az Úrnak a Kulcsár házaspárért.

A Vajdasági magyar baptista misszió nagy napjai ezek azért is, mert *Kishegyesen* imaházmegnyitót is terveznek testvéreink. Áldás, áldás reájuk!

Sajnos az utóbbi időben többen elköltöztek közülünk - nem egy másik városba, hanem a mennyek országába. Közöttük az újabkori amerikai magyar baptista misszió egy fontos személyisége is, *Lőrincz István*, a chicagói gyülekezet „pastor emeritusa”. Rá mindkét nyelven emlékezünk a következő oldalakon.

De nem csak az emlékezés, hanem a készülődés időszaka is itt van. Választó közgyűlésre készülünk mi is - erdélyi testvéreink megelőzték pár hónappal. A közgyűlés után ismét alkalmat biztosít a rámai tábor a gyermekeinknek a hagyományos, egyhetes táborozásra. Hamarosan azután az ifjúsági és családi táborozásra indulunk, sokan: a kolorádói *Estes Parkba*.

Az itt látható fénykép pedig nem csak tájékoztatásul szolgál arról, hogy hol tartanak torontói testvéreink, hanem arra, hogy az adakozásra serkentse azokat, akik a pünkösdi céladakozásba bekapcsolódnak. Postai úton is támogathatjuk őket. *Segítsük Siont építeni!* (szerk)

Visit our Web site at www.evangeliumihirnok.net

A Szentlélek „különös segítségével” éltek a próféták, amikor újból felhívták ezekre kortársaik figyelmét, újból és másként rávilágítva a jelentésükre („Mindenekelőtt tudnotok kell, hogy az Írás egyetlen prófécijája sem ered önkényes magyarázatból, mert sohasem ember akaratából származott a prófécia, hanem a Szentlélektől indítatva szólaltak meg az Istentől küldött emberek” – 2Pét 1,20-21).

Egyik jól ismert magyar történelmünkkel beszélgettem néhány éve szakmája fontosságáról, konkrétan arról, hogy milyen hatással lehet a közéletre a történelemszemlélet. Az 1848-49-es Szabadságharc eseményeit és személyiségeit, mindet pozitív színben fontos feltüntetni – mondta nem kis meglepetésemre a politikus-történész (általában Széchenyi és Görgey a kivételek), mert a dicséretes múlt elengedhetetlen a pozitív önértékeléshez. Az ószövetségi prófétáknak nem volt ilyesmire szabadságuk, és amikor már az ő tanításait is kiforgatták az utódok, az Ige éles szava Jézus ajkán csendült fel: „Ti azért kutattátok az Írásokat, mert azt gondoltátok, hogy azokban van az örök életetek: pedig azok rólam tesznek bizonyosságot, és mégsem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen.” (Ján 5,39-40). Az örök élet után tudakozva mondtak nemet az életnek...

Szinte minden nép történelmében találunk valami közöset a zsidósággal. Nekik Dávid, nekünk Mátyás, ott Babilon, itt Trianon – még a bibliai történet negyedik, és legfontosabb „magaslata,” Jézus halála sem példátlan, csak akkor, ha a Szentlélek szerint értjük a jelentőségét. A keresztre feszítés a halálbüntetés különösen is kegyetlen, de begyakorolt módja volt. Jézusénak mégis megkülönböztetett jelentősége van. A történet, egyik, vagy a másik, önmagában „csak” egy esemény. Néma. Minden történet jelentésre vár. Jézus halálának a jelentését a keresztfánál szolgálatot ellátó, sokat látott római századosnak az Istendicsőítése kezdi kifejteni: „Ez az ember valóban igaz volt” (Luk 23,47). Természetesen, az Úr korábbi tanításaiban is szó van a váltságahalál jelentőségéről, de most a történetiség folyamatában vizsgáljuk az események jelentőségét. A százados különös megjegyzése sem lett volna elég az esemény kellő megkülönböztetéséhez. A történelemben „üdvözítést cselekvő” Isten a következő eseményekkel (Feltámadás, Pünkösd) és a

Szentlélek uralma alatt szolgáló apostolok tanításában bontja ki a golgotai esemény jelentőségét.

Így érkezünk el a nevezetes Pünkösdhöz is, aminek a jelentősége megint csak különbözik minden azt megelőzőétől. A Szentlélek kitöltése, majd Péter apostol pünkösd-i beszéde (ApCsel 2) ad jelentést az előző hetek eseményeinek. Érdemes megfigyelni, hogy Péter a közös emlékekre utal vissza („ahogyan gondoltjátok” – 2,15; „ez az, amiről Jóel prófétált” – 16.v.; „a názáreti Jézust, akit Isten igazolt előttetek” – 22.v., stb.), majd kifejti azok jelentőségét. „Tudja meg tehát Izráel egész háza teljes bizonyossággal, hogy Úrrá és Krisztussá tette őt az Isten: azt a Jézust, akit ti keresztre feszítettetek” (ApCsel 2,36).

A Szentlélek Istennel való kapcsolat, és az ő munkájának a megtapasztalása a megváltott ember életében valóság. Személyéről, munkájáról és ajándékairól az üdvtörténetet követve tanulunk, amint azt az általa ihletett Írásokban a próféták és apostolok élénk tárják. Személyes élménye minden újjászületett hívőnek a kapcsolat Vele. Közös „hit-élményünk,” meggyőződésünk viszont mindaz, ami a Kijelentést és az üdvtörténetet (múlt eseményei, munkája a jelenben és a jövőben) érinti. A Zsidókhoz írt levél szerzője erre a jelen idejű igealak használatával hívja fel olvasói figyelmét, amikor 95. zsoltár történelmet idéző sorait a mába emeli. „Ezért, amint a Szentlélek mondja: ‘Ma, ha az ő szavát halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket, mint az elkeseredés, a kísértés napján a pusztában, ahol megkísértettek engem őseitek azzal, hogy próbára tettek, bár látták tetteimet negyven éven át...’” (Zsid 3,7-9). Itt újból találkozunk azzal, amiről korábban szó volt: a múlt eseményeinek értelmet, jelentést ad a Szentlélek, és bár tette ezt korábban, más generációkkal is, most újból cselekszik: „a Szentlélek mondja.” Isten újszövetségi népének is elmondja a zsidóság történelméből egy esemény ránk is érvényes jelentését.

A „Szentlélek mondja.” Ha nem hallgatunk mindarra, amit a Szentírás tanúságtétele szerint mond, aligha halljuk meg azt, amit csak nekünk, saját élethelyzeteinkben, rejtett kísértettségekben „mond” (sűg, éreztet, sejtet, megvilágosít, stb). Ezért fontos a segítségével élnünk a Kijelentés megértéséért – mindenek előtt.

Novák József

ELVÉGEZTETETT

Jézus Krisztus halála végkép pontot tett egy korszak végére. Hiába minden emberi próbálkozás, soha nem lesz már semmi sem ugyanaz. Ki akadályozhatná meg, tilthatná meg, fogná le őt, aki halálában is cselekszik? Magához, magára vesz minden átkot, bűnt, lázadást, engedetlenséget, istentelenséget, hogy minden akadály földre kerüljön az útból és szabad legyen az út a Teremtő Isten és a teremtett ember között. Mindezt azzal a reménységgel... *hogyha valaki hisz őbenne, el ne vesszen...* (Ján 3:16.)

Őt nem az foglalkoztatta, hogy a tudományak megfeleljen és ésszerűen cselekedjen. Nem nyitott vitát a teremtésről és az evolúcióról. Nem győzködött senkit sem igazáról. Nem a belpolitikai problémákra kereste a megoldást. Nem sokat foglalkozott azzal, hogy kinél bankoljon, vagy milyen életbiztosítást válasszon. Azt mondta... *ne aggódjatok életetekért, hogy mit egyetek, se testetekért, hogy mivel ruházkodjatok, mert több az élet a tápláléknál, és a test a ruházatnál.* (Lukács 12:22-23.)

Többről szól az élet, mint a mindennapi élet gondjai, erre akarta felnyitni a mi szemünket is. Az éhezéskor, ruhátlan-ságnál, betegségnél és szegénységnél, vagy a dőzsölésnél, gondtalanságnál és gazdagságnál is van tovább, egy sokak számára felfedezetlen terület, az a több, amiről Jézus Krisztus beszél, amihez szoros kapun kell bemenni, amit kevesen találnak meg, de van! Ez a szoros kapu nyitva van, a lehetőség adott, elvégeztetett egyszer s mindenkorra.

Nagy-Kasza Dániel

NAGYHETI CSENDESSÉG

„Jézus, tudva, hogy az Atya mindent a kezébe adott, és hogy Istentől jött, és Istenhez megy, felkelt a vacsorától, ... mosni kezdte a tanítványok lábát, és megtörölte a kendővel, amellyel körülkötötte magát. ... Péter azt mondta neki: Az én lábamat nem mosod meg soha. Jézus erre azt válaszolta: Ha nem moslak meg, semmi közöd sincs hozzám. Mire azt mondta neki Simon Péter: Uram, ne csak a lábamat, hanem a kezemet és a fejemet is!” (Jn 13,3kk)

Nem a tanítványok kérték a Mestert, hogy tisztítsa meg lábukat/szívüket/életüket. Eredetileg nem is gondolták, hogy szükség lenne ilyesmire. Eredetileg itt az alázatosságra mutatott példát Jézus a tanítványainak. Mi már a Golgota és 1 János 1,7 (Jézusnak, az ő Fiának vére

megtisztít minket minden büntől.) után, s néhány régi-szép ének ismeretében fogadjuk örömmel és kérjük, hogy tisztson, mosson meg, szabadítson meg bennünket bűneinktől!

„Jézus megtalált, és hű ölébe vett, eltörölte bűneimet! Most szabad vagyok, az élet az enyém! Jézusban örökké élek én! Ó mily öröm, mily nagy kegyelem! Megmosott Jézusom szent vérében! Jézus megtalált, és hű ölébe vett, eltörölte bűneimet!

Mint egy elveszett, a bűnben éltem én, nem volt bennem semmi remény. Am de jó atyám gyermekévé tett, ajkamra adott új éneket! Ó mily öröm, mily nagy kegyelem! Megmosott Jézusom szent vérében! Jézus megtalált, és hű ölébe vett, eltörölte bűneimet!”

Nagyhét – kedd. *A szolga nem nagyobb az uránál, és a küldött sem nagyobb annál, aki elküldte őt.* (János 13,16)

Töredék ismeretünk van ugyan, de nagy szentenciákat mondunk. Darabkát látunk, de az egészről képzelődünk. Sőt, nem csak képzelődünk, de kimondjuk, hogy hogy van; s el is hisszük, hogy úgy van; s el is várjuk, hogy más is elismerje darabkára épülő látásunkat. S közben – hála Néki – itt jár közöttünk a Mester, a küldő Óriás. Milyen nehéz lehet neki elviselni a mi kivagyiságunkat, nagyságunkat, mindentudásunkat, Neki is szóló imádságokba-csomagolt magyarázatainkat. Ránk szól néha, de nem értjük. Pedig idézgetjük is néha: *a tanítvány nem nagyobb mesterénél* (Lk 6,40).

Ó, Mester, Mester, drága Óriás, segíts leszállni felhőinkről! S haladj tovább – ha értjük, ha nem. Ma még csak kedd van, hosszú még az út, ne törődj velünk, csak menj, menj; érettünk, miattunk, helyettünk, egészen a Golgotáig, s azon is túl. Ne figyelj a mi okoskodásainkra, csak menj; s ha látunk majd, a kereszttel a válladon, ha látunk, mi is összeroskadunk.

PÉTER ÉS JÁNOS

Jn 18,13-27

*együtt mentek
Jánost ismerték az udvarban
Pétert felismerni vélték
... nem, nem vagyok
Vele együtt a kertben?
Péter ismét tagadtott
s megszólalt a kakas
a Mester -
hallani senki sem hallotta
amint így sóhajtott:
drága gyermekem
s aztán meghalt Péterért
meg Jánosért is*

NAGYCSÜTÖRTÖK

Király? Igen, az vagyok, bár nem úgy, ahogy gondolod. (Jn 18,36k)

Mit írhatnék nagycsütörtökön a Királyról? Már mindent megírtak az evangélisták, mindent elmondtak róla a prédikátorok; egy ilyen magamfajta például 45x52x3 - azaz több mint hétezer prédikáció során. Igen, talán ezt mondom el a Királyról: országa, királysága, lénye bár nem e világból való, mégis megérthetjük őt. Lassan kétezer éve, hogy itt járt, végig ment az úton a Golgotáig, s annál is tovább, majd elment ebből az országból, ám mégis itt van. Nem látom-hallom ugyan, de valahogy megértem igéit. Tegnap is üzent a Király, s hiszem, hogy holnap is az Ő üzenetét hirdethetem majd. De Ő király; én nem mondhatom meg neki, hogy mit és mikor mondjon nekem. Csak nevetne rajtam, ha megpróbálnám. Tudja, hogy már régóta értem, hogy hiába próbálnám kényszeríteni őt, s hogy tudom róla, hogy ő Király, hogy ő az úr, nem én. S aztán rám mosolyog; idejében megérteti igéjét, elküldi üzenetét. Ezért ma ezt mondom el Róla: Ő király, aki üzenetét el tudta és tudja küldeni hozzánk. Néha még kérdéseinkre is válaszol. Király? Igen, az vagyok, bár nem úgy, ahogy gondolod.

NAGYPÉNTEK

Ha ezt elbocsátod, nem vagy a császár barátja. (Jn 19,12)

Ezt már nem tudta kivédeni Pilátus. Szimpatikus volt neki Jézus, annyira, hogy meg akarta menteni a fanatikus zsidók kezéből. Ekkora árat azonban nem akart fizetni érte. Ha nem lenne a császár barátja, nem lenne helytartó Jeruzsálemben, nem ő lenne a... nem neki lenne a... nem körülötte forogna az a hatalmas/aprócska világ. Szegény Pilátus, megtalálták rajta a fogást. Rátette hát a pecsétet: vigyétek, a tiétek, megfeszíthetitek. S maradt tovább – egy darabig legalább – a császár barátja.

De mi nem vagyunk azok! Hiszen mi is tudjuk, hogy két úrnak szolgálni nem lehet. Mi a császárnál is nagyobbnak szolgálunk: Isten Fiának, Krisztusnak, akie minden hatalom mennyen és földön. Övé az erő, a hatalom, a dicsőség – most és mindörökké. Meghát, a miénk is. Hiszen az Övéi vagyunk, örökösök, résztársak... Hatalom, dicsőség, erő. Pozíció, pénz, kapcsolatok... Ó, Mester, segíts, vigyázz rám, mert az ordító oroszlan szerte jár, s én nem akarok a császár barátja lenni. *Jézus, tarts kezesztednél... a kereszt, a kereszt... nyugodalmat ott lelek. Ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztyében...* (Gal 6,14) Nem engedem el Jézust s keresztyét; nem vagyok/leszek a császár barátja!

ÜRES SZÍV

*nincs itt
mondták az angyalok
a sír üres*

*itt sincs
dobogja meglepett
szégyenkező szívünk
itt sincs
bár itt lehetne*

*jöjj Föltámadott
szívünket újra töltse be lényed
értelmetlen Nélküled az élet*

HÚSVÉT

János a sírban lévő lepedők láttán hitre jutott. Mária még azután is *„kint állt a sírnál, és sírt.”* (Jn 20:5kk)

A hit egészen személyes ügy. Ami nekem lényeges, számomra döntő fontosságú, lehet, hogy neked nem sokat jelent. És fordítva is így lehet. Ne becsljük le egymás örömet, hitét, felismeréseit; s ne kényszerítsük a másakra a sajátunkat. Lehet, hogy segít nekik, és lehet, hogy nem. De Isten, aki ismer minket, s tudja, mire vagyunk fogékonnyak, megkeresi és megtalálja, hogy mivel segítsen hitre minket is – szereteteinket is, és azokat is, akikért imádkozunk. Jánosban felébredt a hit a lepedők láttán – Mária észre sem vette ugyanazt. Más látott, másra figyelt: 2 angyalra. Ne akarjuk megmondani az Úr Jézusnak, hogy hogyan szólítsa meg, segítse hitre a másikat! Ő meg fogja találni a módját. Ahogyan utat talált hozzád is. Hogyan is volt? Neveden szólított, mint Máriát; valami furcsa jellel magára hívta figyelmet (lepedőkkel?); éppen azt mondta, amivel magad is győtrődtél (érinteni kezemmel őt); megértette veled azt az ígét, amit eddig is ismertél ugyan, de csak a szavait (hogy pl. nem az a nagy dolog, hogy te szereted őt, hanem, hogy Ő szeret téged); észrevetted, hogy pontosan neked szól az ige (például ez: az ajtó előtt állok és zörgetek; vagy hogy: ma a te háznál akarok vacsorálni; higgy az Úr Jézus Krisztusban és üdvözlés; ha nem hiszitek, hogy én vagyok, meghaltok bűneitekben); hogyan is volt?

S azóta is beszél veled – nem a sírból, nem valahonnan az úrból/mennyországból, de szíveddel-lelkeddel-értelmeddel érzékeled és tudod, hogy ott van melletted. Látni nem látod Őt, de mit is számít a látás? Tudod, hogy veled van, nem egyedül járod utad. Tanácsol, vezet, s még te is beszélhetsz hozzá – imádságaidra sokszor válaszol. A sír üres – de a szívedben-életedben ott van. Ott van?

Csak akkor beszélhetsz hitelesen a feltámadásról. S beszélj, valld meg hitedet a feltámadott Jézus Krisztusban; hitvallásod egyéni lesz, hiszen a hit egészen személyes ügy. De lehet, hogy éppen így fogsz segíteni valakinek.

Herjeczki Géza

ÉLŐ KRISZTUSUNK VAN

Az Újtestamentum olvasása közben azt látjuk, hogy az első keresztyéneknek minden nap húsvét volt, mert megemlékeztek az Úr Jézus feltámadásáról. Ezáltal naponta erősítést és bátorítást nyertek. Ezt a világ nem ismerte el, de el sem vehette tőlük.

Az Úr Jézus győzött a halál és a sötétség fölött. Azt mondta: *Én vagyok a világ világossága, aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága.* (Jn 8,12) Tapasztaljuk, hogy ez az ígérete is beteljesedett.

Pál apostol meggyőződésből mondta: *Mert nekem az élet Krisztus és a meghalás nyereség.* (Fil 1:2) A sötétség hatalma a halál, az emberiség legkegyetlenebb ellensége, de Krisztus által legyőzött ellenség; akik hisznek benne élni fognak, mert Ő él!

Akik hisznek, azok számára a halál nem megsemmisülés, hanem csak átmenet ebből a nyomorral teljes világból egy sokkal dicsőbb országba, ahol nincs szenvedés, könny, nyomor, hanem örök öröm az Isten trónja körül. A földi élet minden ember részére csak egy rövid ideig tartó vándorlás, ami éppen csak arra elég, hogy az ember felkészüljön az Isten színe előtti megjelenésre, mert Isten előtt mindannyiunknak meg kell jelennünk, akár hiszünk, akár nem! Nem lesz mindegy, hogy hiszünk, vagy nem, mert ott elválík a hívők útja a hitetlenektől.

Érdemes elolvasni ezt a kis történetet: Egy hívő édesanya évekkal ezelőtt elhatározta, hogy a New Yorkban lakó lányát meglátogatja. Hajóval kellett átutaznia az Atlanti Óceánon. A hajó nagy viharba került, olyannyira, hogy veszélyben volt az életük. A hajó kapitánya körüljárta a hajót, hogy bátorítsa az utasokat, de amikor a hívő édesanya kabinjához érkezett, énekhangot hallott az ajtón keresztül. Megkérdezte a kapitány, hogy nem fél-e, mint a többi utas, mert a hajó bármikor elsüllyedhet. Az aszszony így válaszolt: Nem félek, mert két lányom van. Márta New Yorkban lakik. A másik pedig Mária, ő már az Úrnál van. Ha a hajó nem süllyed el, holnap

már találkozom Mártával... és ha elsüllyed, akkor meg Máriával találkozom a mennyben, és ott dicsőíthetjük az Urat. Bármelyikkel találkozom, a találkozás boldog lesz.

Milyen nagy boldogság, kegyelem és bizonyosság a hívők számára, hogy tudhatjuk, hogy hova megyünk. „*Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadott, azonképpen az Isten is előhozza azokat, akik elaludtak a Jézus által, övele együtt.*” (1Thess 4:14)

A legtöbb embernek az élete csupa tragédia, gyász, szívfájdalom, csalódás küzdelem. Az azokra való visszaemlékezés is könnyeket csal a szemeinkbe. Éppen ezért nagy boldogság tudni, hogy „*És az Isten eltöröl minden könnyet az ő semeikről, és a halál nem lesz többé, sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az első elmúltak.*” (Jel 21:4)

Valóban, az élet Krisztussal végnélküli remény, Nélküle azonban reménytelen vég!

Faulkner Terézia

Szeretettel köszöntjük Faulkner Terézia testvérnőt, aki éppen most (május 26-án) ünnepli 92. születésnapját!

JÓSKA ÉS A HÚSVÉTI TOJÁS

Jóska meggörbült gerinccel és gyengén felfogóképességgel született. Mégis lehetővé tették számára, hogy „rendes” iskolába járjon. Tanítónője, Dóra néni húsvét előtt érdekes feladatot adott a gyerekeknek: egy nagy műanyagtojásba otthon olyasmit kellett belerakniuk, ami a feltámadást, az új életet jelzi.

Másnap reggel tizenkilenc gyerek jött az iskolába. Nevetgéltek és beszélgettek, miközben elhelyezték a tojásokat a Dóra néni asztalán lévő hatalmas fonott kosárba. A számtanóra végeztével jött el a tojások felnyitásának ideje.

Az első tojásban Dóra néni egy virágot talált.

– *Igen, a virág határozottan az új élet jele* – mondta. – *Amikor a növények kibújnak a földből, tudjuk, hogy itt a tavasz.*

Egy kislány integetett a kezével az első sorban.

– *Dóra néni, az az én tojásom!* – jelentette ki.

A következő tojásban egy műanyag lepke volt, szinte olyan, mint egy igazi! Dóra néni magasra tartotta:

– *Ugye tudjátok, hogy a hernyó átalakul, és gyönyörű lepke lesz belőle? Igen, ez is egy új élet.*

A kis Judit büszkén mosolyogva mondta:

– *Dóra néni, az az enyém!*

A következőben Dóra néni egy mohás követ talált. Elmagyarázta, hogy a moha is az életet mutatja. Vili szólalt meg a tanterem végében:

– *Az apukám segített!* – mondta büszkén.

Dóra néni felnyitotta a negyedik tojást – és majdnem elakadt a lélegzete! A tojás üres volt! Gondolta, hogy ez biztosan Jóskaé, aki természetesen nem értette meg a feladatot. Bárcsak ne felejtette volna el felhívni a kisfiú szüleit! Nem akarta zavarba hozni a gyereket, ezért csendben félretette a tojást, és egy másikért nyúlt.

Ekkor hirtelen megszólalt Jóska:

– *Dóra néni, az én tojásomról semmit se tetszik mondani?*

Dóra néni zavartan válaszolt:

– *De Jóska, a te tojásod üres!*

A fiú a tanítónő szemébe nézett és halcan ezt mondta:

– *Igen, de Jézus sírja is üres volt!*

Megállt az idő. Amikor Dóra néni ismét meg tudott szólalni, megkérdezte a fiútól:

– *Tudod, hogy miért volt üres a sír?*

– *Igen!* – felelte Jóska.

– *Jézust megölték, és oda helyezték. Azután az Atya feltámasztotta Őt!*

Kicsengettek az óráról. Miközben a gyerekek izgatottan kiszaladtak az iskolaudvarra, Dóra néni sírt. A benne levő hidegség teljesen felengedett.

Jóska három hónap múlva meghalt. Akik tiszteletüket tették a ravatalozóban, meglepetten láttak tizennyolc tojást a koporsója tetején – és mindegyik üres volt. (Forrás: Internet)

ANYÁM, ANYÁM

Anyám, Anyám... Itt túl az éveken

- vénült fiú – arcod idézgetem.

Nem őrzí már többé testvér, rokon,

emléked is magántulajdonom

s a bánat is, immár halálomig,

hogy nem tettem érted...

... vagy csak alig.

Füle Lajos

Húsvéti arcok: A tanítványok közössége - János 20,19-23

Húsvét után vagyunk. A feltámadás megtapasztalásának alkalmait éljük mi is. Egyének után most a közösségről szólnunk. A magányos hősök után a tanítványi körörről. Ők is fontosak, ezt eddig is tudtuk, hiszen öhozzájuk futott be minden hír.

A sír üres! Közülük ketten, Péter és János habozás nélkül el is futnak a sírhoz, látják a lepedőket, amelyből, mint egy pillangó kikelt Jézus, az arcára terített keszkenő pedig külön egy másik helyen volt összehajtvva. Megkönnyebbülnek, nem lopta el senki a holttestet. Itt csoda történt. Csodálkoznak a dolgon. Hiszik, feltámadt a halálból. Már tárgyi bizonyítékaik is vannak, amit nyilván magukhoz vettek és őriztek. Ez az un. Turini lepel. Ami sok-sok viszontagság után hála Istennek még ma is megvan. Tudósok vizsgálják, kutatják, de ilyet nem képesek előállítani, ilyen technikát nem ismer ma még az emberiség, mert a vizsgálatok szerint a beletekert testből áradt a szövetre valami fény, energia, odaégette a test körvonalait, mintha a feltámadáskor, az addig élettelen, hideg test bekapcsolt volna és hihetetlen hőt árasztva odaégette az anyagra a test körvonalait. Ember ilyet nem képes előállítani. Csoda. Isten adhat jeleket. Csodajeleket.

Aztán jön Mária Magdaléna és hozza a hírt, hogy látta az Urat, hogy megjelent neki, míg sírt a sír mellett, hogy hogyan ismerte fel a szaváról és, hogy mi mindent mondott neki. Végre valaki élve látta az Urat! De ez sem elég, ez is másnak a megtapasztalása, ez még nem az övék. Várták, hogy velük is megtörténjen a csoda. Eddig is ők voltak a leteleményesei Jézus ügyének, ezután is ők lesznek. Nyilván nekik van joguk, tekintélyük őt képviselni.

Akkor jelent meg Jézus, amikor együtt voltak a felső szobában. Jézus tudja, hogy hol vannak az Övéi. Eljött hozzájuk. Megáll középen és megszólalt: Békesség néktek, s megmutatta nekik kezét és oldalát. Nem hiába várták, betért hozzájuk. Együtt voltak, oda jön, ahol várják. Megáldja az együttléteinket, ahol ketten-hárman együtt vannak, Ő ott van, láthatóan vagy láthatatlanul.

Sokszor a félelem hoz össze minket is. Meddig leszünk? Mi lesz utánunk? A tanítványság egyik jellemzője, hogy várni kell a Mesterre. Ki tudja, hogy meddig kell várni. A hűség az egyik legfontosabb jellemvonás. 2000 év óta várjuk. Jöjjön el újra. S nem lehet megrendülni, ha a világ gúnyol és nevet. Megígérte, eljön. Ha késik is várjad!

A bezárt ajtó ellenére eljött Jézus és megállt középen. A félelem és bezártság neki nem akadály, meg tud közelíteni. Természetfeletti képességei vannak. Valóban Ő az Isten Fia. Nem csupán egy ember. Ezentúl bárhol és bármikor megjelenhet. Semmi fel nem tarthatja. Az ellenség előtt be lehet zárni az ajtót, Őelőtte nem! Hogy csinálta? Nem tudjuk, hogy tette érzékelhetővé magát, a láthatatlanból hogy lépett át a láthatóba. A feltámadás nyilvánvalóvá tette, két világ létezik. Egy látható, de már szorosan itt van a láthatatlan is. És a kettő érintkezik egymással, éppen Jézus miatt. Az Istentől jövő hatásokra ezentúl oda kell figyelni. Ez nem egyszer fog csupán előfordulni.

Nemcsak megjelenik, de meg is szólít: Békesség néktek! – Ez annyit jelent: Minden jót nektek. A legjobbakat! Nyugalom nektek. A hang ismerős, a régi, de a tanítványok megijednek, hogy valami szellemet látnak. Az első reakció rossz, félelem. A szokatlan, eddig nem tapasztalt dolgok megtapasztalása félelmet vált ki. Mi akar ez lenni? Eddig ilyen nem tapasztaltunk. De a szó gyógyít, megnyugtat. Ne félj! Nekem ez természetes, nektek nem. Nekem abból a világból átjönni lehet, nektek nem. Megnyitotta számukra egy másik világ megtapasztalását. Ott is van élet!

Azthitték szellemet látnak, vagyis idegen dolgot. Jézus megnyugtatja őket. A szellemnek nincs csontja és húsa, nekem van, s megmutatta nekik kezét és oldalát. En vagyok az! A 3 nappal ezelőtti hitelesítő jeleket, amit senki más nem viselhetett. A szenvedésnek és halálának nyomait. Mert onnan jött vissza, a halálból. Meghalt ugyan, de feltámadt. Megölték, de él Isten akaratából. Ez a legnagyobb csoda. Halott voltam és élek. Többet meg nem halhatok, átmentem a halálon az életbe, a hozzáférhetetlen, elérhetetlen életbe. Meghódoltattam a halált, elengedett, mert én vagyok a feltámadás és az élet. Én rendelkezem már minden hatalommal mennyen és földön. Már senki ki nem ragadhatja a ti életeteket az én kezemből. Embereknek nincs hatalma már felettem. Átmentem a halálon az örök életbe, nem tudnak utánam nyúlni. El nem érhetnek, védett

vagyok. Sebe beszédes jel, garancia, értem tette, amit tett! Szeretetből. Nem másokra való tekintettel, szenvedett, engem akart megmenteni. Én ezt soha nem felejtettem! Mit tett értem! Senki el nem tántoríthat tőle. Megváltott, de nem aranyon és ezüstön, hanem az Ő drága vérére. Ilyen Őr és Isten csak egy van! Eltévészthetetlen! Nem helyettesíthető és nem pótolható!

Aztán, amikor még mindig nem hittek, azt kérdezte: van-e valami ennivalótok? Adtak neki valami sült halat és lépes mézet, amit elvett és megevett. Testben támadt fel, tud enni, realizálják a tanítványok. Valóban él, nem szellem, mozog, sebeit mutatja, eszik, ezek földi, kicsiny dolgok, mégis milyen nagy dolgok nekünk. Látszólag kevés és mégis oly sok, boldog jelek, szent megtapasztalások, erősíti vele hitünket. Alkalmazkodik hozzánk, gyöngéden, türelmesen tanít, lépésről-lépésre győz meg. Meg is kérdezi: Miért támadnak okoskodások, kétségek a ti szívetekben? Téged mi akar megteveszteni? Mi akar lebeszélni a hitről? Ma is sok okoskodó ember van, akinek semmi sem elég, semmi sem jó, aki mindent megkérdőjelez, még az Istent is az égben. Előbb-utóbb kiderül, nem okos emberek, csak okoskodók. Ő bizonyosságot ad, békességre juttat. Nem hagy kétségek között. Meggyőz!

Örültek a tanítványok, hogy látják az Urat, az elválás nem tartott örökké, 3. nap visszakapták, örömük betelt. Ez a megvigasztalódás, a félelmet, a sirást, a kétséget felváltja az öröm. Megígérte Isten, hogy letöröl a mi szemünkről is minden könnyet. Nekünk is elhozza majd a színről-színre látás világát.

Nemcsak ezen az egy helyen van mindez megírva, elmondva. Újra és újra beszélnek erről a szentírók. Ez a hitük lényege, a Húsvét, a naponkénti feltámadás, az új élet. János első levele is így kezdődik: Amit kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit szemléltünk és kezünkkel illettünk, az élet igéjéről. Kaptak elég megtapasztalást. S ezt adták tovább. Péter első levele is ezt írja: Akit noha nem láttok, szerettek, akiben noha nem látjátok, hisztek benne. Nincs közvetlen Istenmegtapasztalás, ezt tudomásul kell venni mindenkinek. A küldöttek szava gerjeszt hitet. Mi az ő bizonyágtételükre építünk. Hinni az apostoloknak, hinni a tanítványoknak, mert a hit halálából van. Ők tanúk, ők tudták elmondani úgy, hogy abból hit szülessen. Így prédikáltak ők és mi így jutottunk hitre. Talán a mi bizonyágtételünket is befogadják az emberek és hisznek az igének. Feltámadt, s megjelent Péternek és a 11-nek, s a többieknek.

Lizik Zoltán ref. lp. Windsor

Derék asszonyt kicsoda találhat? Péld 31,10-31

Egy férj faggatja feleségét: „Drágám, hol van a tea?” „Jaj, ti férfiak, soha semmit sem találtok. A tea a gyógyszeres fiókban van a kakaósdobozban, amire az van ráírva, hogy só.”

Igen, különbözőek vagyunk, de olyan jó átélni azt, amikor nemcsak arra használjuk a különbözőségeinket, hogy csiszoljuk egymást, hanem arra is, hogy kiegészítsük egymást. Olyan szép és áldott, amikor nem háborgunk amiatt, hogy különbözőek vagyunk, még csak nem is állunk meg ott, hogy ezt tudomásul vesszük, hanem még hálásak is vagyunk érte, hisz így egészítjük ki egymást!

Miközben keressük a „teát”, jusson eszünkbe, hogy Istentől kaptuk édesanyánkat és feleségünket is, akivel egy oldalon állunk. Egyszer egy fiatal pár veszekedett, majd a bölcs feleség (általában így szokott lenni) felemelte gyűrűsujját, amin ott fénylett a szövetséget jelképező gyűrű, és ezt mondta: „Drágám, miért harcolunk, hisz egy oldalon állunk?!”

Olyan szép és áldott, amikor van felnyitott szemünk arra, hogy a tea megtalálásánál fontosabb a társunk! Rick Elias mondta (túlélve egy repülőszerencsétlenséget) feleségének: „Te fontosabb vagy annál, mint hogy igazam legyen!”

Ezt a szakaszt, a derék asszony dicséretét minden pénteken felolvassa minden ortodox zsidó férfi a családi vacsoránál a feleségének a gyermekei szeme előtt, majd a feleségére mutatva ezt mondja: „Te vagy ez az asszony!”

Ha megtaláljuk a teát, ha nem, dicsérjük ma meg derék feleségünket!

Floch Gábor (Áhítat 2015)

BOHÓCOK

Csodálom Mózes édesanyját, milyen találekony módon mentette meg kisfia életét. Gyékénykosarat font, bekente szurommal, kibélelte, és beletette a kisbabát. A kosarat a Nilus partján helyezték el a vízben. A fáraó leánya épp ott fürdött. A történetet ismerjük: Mózes megmenekült.

Anna, Sámuel édesanyja fontosnak találta, hogy gyermeke az egész nép szolgálatába álljon, ha megnő. A közösség iránti felelősséget a gyolcsfóddal erősítette fiában. 12 követ varrt az eföd elejére, ami szem előtt volt mindig. Ezek a kövek jelképezték Izrael 12 törzsét. Láthatta a különbözőséget, ami a nemzetségekben is megvolt, és érezhette a közösségvállalás súlyát.

Sok szép példát mondhatnánk az édesanyák találekonyaságáról, amivel neveltek, életet mentettek, iskolát pótoltak.

Az én édesanyám is igazi túlélő volt, ötletes, életrevaló és ügyes. Volt idő, hogy semmi jövedelmünk nem volt, és ha lett is volna, élelmet nem kaptunk volna érte. Anyuka eltervezett egy puha, szeretni való játékot, amit majd elcserél vidéken élelemért.

Egy délelőtt elővette a rongyoszsákot, és gondosan előkészítette az anyagokat. Engem is bevont a munkába, bár én még alig múltam hatéves. Elmagyarázta, hogy készítjük el a bohócokat. Türelmesen megmutatott minden részletet. Kezembe is adta a tűt, az ollót, hadd csináljam én is. Kiszabott két nagyobb és két kisebb téglalapot meg néhány kört. Ebből varrta, tekerte, tömte a kis játékot. Volt, amit géppel varrt, más részét kézzel öltögette össze. Lazán kitömtük, jólesett kézbe venni a bohócot.

Az első bohóc elkészült, legalábbis azt hittem. Anyuka kézbe vette és nézegette.

- Lehetne vele már játszani, de még nem érdemes - mondta.

Akkor fodrot varrt a bohóc nyakába, gombokat készített a ruhácskára, masnit kötött a játék baba kezére, lábára. Még mindig nem volt elégedett.

- Milyen is a bohóc arca? Nagy, nevetős szája van, és az orrán piros labda. Vidám arcocskát hímeztünk neki. Szinthe élt és mulattatott.

Az első bohócokat nekünk adta, de a többi beletette egy nagy hátizsákba.

A kis játékok hamar gazdára találtak, soha nem hozott vissza egyet sem. Nekünk pedig jutott csirkehús, kolbász és más ennivaló.

A bohócokat nagyon megszerettem. Tetszett, hogy alkothatok magam is valamit, hogy szinte a semmiből álltak össze, hogy készítésükkel hasznos munkát végzek.

Sok bohócot varrtam életemben gyermekeimnek, unokáimnak, barátaim kisbabáinak. Megtanítottam az iskolás gyerekeket is a bohóckészítésre. Az unokáim is ezzel lepik meg osztálytársaikat. Néha, esős nyári napon bohócvarrással mulatjuk az időt. Mi már nem élelemért varrjuk a bohócokat, sőt rizzsel, lencsével tömjük ki a kezüket, lábukat, ami régen elképzelhetetlen lett volna. Mégis mindig örömet jelent készíteni és játszani velük. Ezek a kis nevetetők nem is játékok, hanem barátok, pajtások lettek. Emlékeztetnek dédikére, aki kitalálta, és találekony szeretetével élelmet szerzett nekünk, tanítanak a nehézségek hittel, derűvel való leküzdésére.

Frittmann Lászlóné

VALÓBAN ?

A székesegyház könyvesboltjából siettem vissza a parkolóba, át a hangulatos, hűsítő szökőkút mellett, amikor megállított két hölgy. Anya és lánya lehettek, turisták. Nem az új főtemplom impozáns épületén, sem a szabadtéri oltár latin-amerikai motívumain csodálkoztak, hanem a templom udvaráról látószó, az autópálya másik oldalán épített monstrumon. Nem tudták elképzelni, mi lehet az? Én is sokszor elhajtottam alatta, töprengve, míg végre sikerült megtudnom, hogy mivel van dolgom.

Aki Los Angeles belvárosát átszeli a Hollywood Freeway-n, és az út egy pontján felnéz, az autópálya mindkét oldalán hatalmas, modern épületeket lát. Az egyik a Cathedral of Our Lady of Los Angeles, a másik a Ramón C. Cortines School of Visual and Performing Arts. Az első minden modernségével együtt azt az érzetet kelti a nézelődőben, hogy itt Istenhez várják az embereket. A nyüzsgő város közepéből kiléphet, és egyszerre egy falakkal körülvárt udvaron találja magát, ami tágas, nagyságában is emberléptékű, ahol még feljebb kell menni a templomhoz, ahonnan különösen érdekes kinézní, az angolkarcolatú üvegen át a forgalomra, amiből kiléptünk ebbe a marasztaló nyugalomba. Nem túl komoly egy hely, letagadhatatlanul kaliforniai, de a turistáknak is az a másik tűnt fel...

Az épület szembeütő része, tulajdonképpen minden, amit eddig láttam belőle, abszolút haszontalan. Allítólag egy tengerjáró hajót formáz, de ezt csak onnan tudom, hogy valaki elárulta nekem is. Azóta felismerni vélem a hajó részeit, a kéményét meg az árbockosarat, bár a gőzösök korában már aligha onnan lesték a szárazföldet. Értve sem értem, hogy mit keres ott, kódobásnyira a katedrálisból, a sivatagon élő város közepén ez a hatalmas hajó?

Szóval, örültem is annak, hogy a turistákat felvilágosíthattam, és hogy utána együtt szörnyülködhattunk a csúfság árát latolgatva. A hölgyek, felháborodásukban lencsevégre kapták a szent hely fölé ágaskodó hajó farát, pedig nem keletről jött turisták voltak, hanem minnesotaiak. Közreműködésemet ajánlottam, hogy megörökítsék magukat is az elborzasztó háttérrel, majd elbúcsúztunk.

Én meg azon töprengök, hogy vajon van más teremtménye is Istennek, amelyik szörnyülködni tud? Nem mondanám, hogy kedvtelés ez, de valami olyasmi. Ki más képes arra, hogy a

rosszon szórakozzon? Lefényképezze, megmutassa, az emlékei közé ragassza, sőt még írjon is róla – olyanoknak, akik ezen a mi városunkat csúfító monstumon eddig még nem szörnyülködhetek. Miért gondolunk vele, ha egyszer már rossznak minősítettünk valamit?

Elképzelhető, hogy amikor a kis egér meglátja a nagy elefántot, akkor összecincogja a lyukakból a szomszédságot, hogy együtt rágódjanak a hatalmas egér óriási ormányán? Es ha már Hollywood közelében járunk, miért van az, hogy szórakoztatónak tartunk olyan dolgokat, amik bűnről, szenvedésről, veszteségről szólnak? Vajon, nem a bűn jele ez rajtunk is?

Mert a szörnyülködés majdnem olyan haszontalan dolog, mint a Los Angeles közepén lefeneklett hajó. Tehetetlenkedő véleménynyilvánítás. Még társaságot is teremt, de milyen? Szörnyűséges emlékeinkkel mire megy a világ? Mi mást lehetne tenni?

Esetünkben azt, hogy megfelelő fő-

rumot keresünk, ahol a szép és hasznos építészet iránti igényünknek hangot adhatunk. Bátoríthatnánk fiataljainkat, hogy olyan pályát válasszanak, ahol mindnyájunk „nagy kertjét” rendezgetik majd: legyenek építészek, városrendezők, politikusok, rendőrök! A szörnyülködés ellentétje a jó és helyes dolgok támogatása. Jegyvásárlással, a mozik nézőteréről támogatjuk hívó rendezők munkáit. Városaink szép parkjait és épületeit gyakrabban látogatva is szavazunk a jó mellett.

A napokban elhunyt Füle Lajos költő-testvérünk városrendező volt. Szeged szépségét vigyázta egy olyan korban, amikor ritkán jutottak szóhoz ilyen kérdésekben a hívó emberek. A versein is tükröződik az egyszerűség, tisztaság és rend tisztelete. Sírt, ha kellett, de nem emlékszem, hogy szörnyülködött volna. Az „Úr ügyét” szolgálta munkájával és művészetével, egyaránt. Az evangélium érdekelt, ami jó hír.

Novák József

ALHAMBRA

Két örömteli eseményről számolhatok be a mostani számban.

Március 29-én a kis *Evelina Marie*, „ejtette rabul” gyülekeztünk, amikor *Herjeczki Dávid* és *Anne* először hozták lányukat imaházba. *Evelina* Január 29-én születet. Csodás ajándékként fogadták őt szerető szülei.

Jézus gyerekekkel való kapcsolatáról beszélt először *Novák József* lelkipásztor, majd a kicsinyek vonzódásáról Jézus személye iránt. A gyülekezetnek fel kell fedeznie a gyermeki hitet; „*ha olyanok nem leszte mint a gyerekek nem mehettek be a mennyek országába*” idézte Jézus szavait lelkipásztorunk, majd emlékeztette a jelenlévőket, hogy a szülőkkel együtt feladatunk Isten elé vinni a kis *Evelinát*.

A gyerekbemutatás a *Herjeczki* házaspár, majd *Novák* testvér imájával folytatódott, miután lelkipásztorunk végig vitte *Evelinát* a padok közt. Végül *Novák Györgyi* köszöntését hallottuk a „*derék asszony dicséretéről*” szóló igerész alapján.

Húsvét vasárnap, Április 5-én, a majdnem két éves *Willa Rosa*, bemutatására került sor. Mivel a szülők, *Bánk Gyuri* és *Jessica*, távoli államban teljesítenek katonai szolgálatot, a kis *Rosa*

születése óta most voltak először az alhambrai imaházban. Lelkipásztorunk Isten a családban való jelenlétének fontosságáról beszélt. *Novák* testvér imája, majd az Ároni áldás után közös énekkel köszöntöttük a kislányt.

Isten gondviselését kérjük továbbra is mindkét szülőpár életére, hogy az Úr félelmében nevelhessék gyermekeiket.

Őri Kulcsár Ibolya

ÉVKÖZI GYÜLÉS 2015 RÁMA TÁBOR

Szövetségünk életében igen fontos alkalom az u.n. *Évközi Gyűlés*, melyet ebben az esztendőben április 10-11-én tartottunk meg az utóbbi évek hagyományos helyén a Torontó-közi *Ráma táborban*. A „közei” ezúttal 150 kilométert, vagyis 90 mérföldet jelent. A nagy távolságok miatt a péntek-szombati alkalomra többen már csütörtökön megérkeztek. Ritkán gondolunk arra, hogy pl. *Alhambra* és *Ráma* majdnem olyan messze van egymástól, mint *New York* és *Budapest*. Bár meglehetősen nagy áldozatok árán jön létre egy-egy ilyen gyűlés, minden alkalommal úgy érezzük, hogy az elvégzett munka (szolgálat), és a testvéri találkozások értéke megéri a fáradságot, a többféle áldozatot.

Az idén a tábor egyik régi-hűséges munkása, a torontói gyülekezet vője, *Kuti József* testvér temetésével „kezdődött” az Évközi. Pontosabban, úgy éreztük, hogy nem kezdhettük meg a tárgyalást éppen akkor, amikor egy órányira tőlünk az ő temetése van. Az Úr csodálatos módon igazolta ezt a „késleltetett kezdést”, s gyorsabban és eredményesebben tudtunk haladni megbeszéléseinkkel.

Először a *Végrehajtó Bizottság* tekintette át szövetségünk ügyeit és nézett egy kicsit előre, legközelebbi feladataink felé. Azután a gyülekezetek képviselőiből álló *Missziós és Jótékonyági Bizottság* tanácskozott. Szervezeti szabályzatunk szerint az előzőt a szövetségi elnök, az utóbbit a szövetségi alelnök készíti elő és vezeti le. Jó volt tapasztalni, hogy a hivatalosak szinte hiánytalanul jelen voltak, és felelősen végezték megbízatásukat a gyűléseken.

Missziós gondjaink és örömeink, jövőre vonatkozó feladataink megtárgyalása, anyagi döntések meghozatala, vagy a következő évi költségvetés előkészítése a nyári közgyűlésre – megannyi időigényes feladat. Természetesen voltak vitáink, látásbeli különbségek, de ezeket testvéri módon végig beszéltük, s minden kérdésben eljutottunk egy közös elfogadható álláspontra. Hála az Úrnak, békességes is volt a tanácskozás, nem csak eredményes.

A gyülekezeti képviselők, szövetségi vezetők és a lelkipásztorok kapcsolatát tovább erősíti az a kevés szabadidő, ami ilyenkor adódik, a közös étkezések, meg a vacsora utáni éneklések. *Fűr Béla* testvér néhány olyan éneket is előkészített, amelyeket –némi gyakorlás után– a vasárnapi istentiszteleten is elénekelünk.

A hétvége ugyanis vasárnap délelőtt egy istentisztelettel végződött. Ezúttal a torontói gyülekezet itt a táborban tartotta istentiszteletét, s mi ahhoz csatlakoztunk. Az imaórán *Gerstner Kornél* ifjúsági elnök (ApCsel 1,1-8) és *Fodor István* chicagói képviselő szolgált (Péld 16,16-17). Az ígét *Novák József* lelkipásztor hirdette (ApCsel 11,19-26). A istentiszteletbe szinte minden vendég testvér bekapcsolódott, rövid bizonyosságtétellel, ide értem az Ausztráliából a temetésre érkezett és a gyászoló család jó részével együtt most is velünk lévő *Kuti Pál* testvér köszönő és köszöntő szavait is. A férfikar többször is énekelt. Az áldásos istentisztelet után gazdagon terített asztal várt ránk – mint ahogy a torontói testvérek és testvérnők vendégszeretetéből így volt ez az előző napokban is, amit itt is megköszönünk!

Az ebéd után haza készülődő vendégek nagyobb része szerette volna megnézni az épülő torontói imaházat, ezért *Püsök Dániel* és *Balla Sándor* testvér bevezetett bennünket az építkezés helyszínére és ott tájékoztatott a munkálatakról. A helyszínen – ha lehet, még nagyobbak tűnt a feladat, amit a torontói testvérek magukra vettek ezzel az építkezéssel. Aki eddig nem gondolta, most igazán indokoltnak látta, hogy úgy döntöttünk, hogy az idén mind a két szövetségi célgyűjtést a torontói imaházépítésre fogjuk fordítani.

Egy áldásos, békességes évközi után, az épülő torontói imaház falai mellett

Urunk áldását kívánva-kérve testvéreinkre, útra keltünk – autóval, vagy éppen repülővel.

A beszámolóhoz csatolom Fodor István chicagói küldött testvér imaáhitaton elhangzott gondolatait. Egyrészt azért, mert ő most vett részt először egy ilyen értekezleten, másrészt, mert gondolatai nagyon aktuálisak a manapság bizonyosságot tenni akaró testvérek és gyülekezetek számára.

Herjeczki Géza

Imaáhitat: Péld 16,16-17 *Az isteni bölcsességről.*

Az isteni bölcsesség alázatos, higgadt, békét munkál, türelmes és előbb hallgatja meg a másikat, mint hogy beszéljen. Az emberi bölcsesség nem ilyen...

Az Istentől kapott bölcsességgel kell szolgálni a világnak. Ha ez nincs meg, akkor meg fog szűni a szolgálatunk. Azon is gondolkodtam, hogy a hívők és nemhívők között milyen interakció van? Manapság annyira hozzá vannak szokva az emberek a gyors információ áramláshoz, hogy ha 3 másodperc alatt nem töltődik be egy website, az emberek kikapcsolják. Ez a gondolat azt hozta fel bennem, hogy vajon a mennyiség és minőség milyen arányban van bennünk? Mennyiséggel manapság már nem tudunk szolgálni. Az emberek ma nem hajlandók hosszú ideig figyelni ránk. Van „három másodpercünk” (pár percünk), hogy bemutassuk Jézus

Krisztus kegyelmét. Ha nincs meg a bölcsességünk, nincs meg a minőségünk, akkor csak mennyiséggel tudjuk, arra viszont nincs meg a lehetőségünk. *Nagyon fontos, hogy egyéni szinten ezt a bölcsességet elkérjük az Úrtól, mert ezt magunkban nem tudjuk kimunkálni, csakis a Szentlélek tudja bennünk kifejleszteni.* Ugyanígy vonatkozik az egyházra is ez a bölcsesség.

Bennem egy hatalmas bizonyosságtételt munkált ki ez a hétvége. Azt láttam, hogy emberek, különböző társadalmi státusból, különböző földrajzi helyekről, különböző gyülekezetekből érkeztek, s tudnak mégis békésen együtt dolgozni, úgy, hogy bár különböző vélemények munkálnak, a békesség mégis megmaradt. Én hiszem, hogy ez csakis a Szentlélek munkája által történhetett; emberi ügyeskedéssel általában veszekedés szokott lenni abból, ha különbözőnek a vélemények.

Nagyon hálás vagyok az Úrnak, hogy ezt megtapasztaltam és az van bennem, hogy imádkozzunk ezért, hogy egyéni szinten is meglegyen ez a bölcsesség, hogy úgy szóljunk és úgy mutassuk be Jézus Krisztust, hogy az megfogja az embereket, hogy az érdekes legyen. Imádkozzunk a vezetőkért, akik az egyházban vezetnek, s imádkozzunk a közösség egységéért, hogy tudjunk bölcsességgel szolgálni ebben a világban.

Fodor István imaórai gondolataiból, részletek

Ülésezik a Misszió Bizottság * Fűr Béla tv-el gyakorolunk a vasárnapi istentiszteletre * Kuti Pál testvér Ausztriából érkezett testvére temetésére * Figyelmes hallgatóság * Herjeczki tv. a Kuti család néhány tagjával * Az épülő torontói imaháznál.

KÚTI JÓZSEF

1933
-
2015

"Ne feledkeztek meg vezetőitekről, akik az Isten igéjét hirdették nektek. Figyeljétek életük végére, és kövessétek hitüket". Zsidók 13,7

Április 10-én kísértük utolsó földi útjára KUTI JÓZSEF testvért, gyülekezetünk (Torontói Magyar Baptista) hűséges tagját.

Kuti testvér 1933. március 17-én született Jugoszláviának, Titel nevű falujában. Szülei, *Kuti János és Anna* éppen az ő születésének évében nyertek élő hitet Istentől, amit alámerítkezéssel is megpecsételtek. Szülei házasságát Isten 12 gyermekkel áldotta meg, amiből ő volt a negyedik. Már fiatalon bekapcsolódott a Padej-i gyülekezet életébe, ahol hamarosan nyilvánvaló lett zenei képessége, a család többi tagjához hasonlóan. Számára a gitár volt a legkedvesebb, és ezzel szolgált, valamennyiszer lehetősége adódott rá. Az elemi 6 osztály elvégzése után 3 évig szakiskolába járt, ahol a szabómesterség rejtélyeit sajátította el. 29 éves korában, 1962 április 29-én vette feleségül *Krizmanic Annát (Anica)*, akivel 53 évet éltek boldog, példamutató házasságban (kép az aranymenyegzőjükön készült). Házasságukat Isten 4 lánnyal áldotta meg.

A fénykép Kuti József és Anica 50 éves házassági évfordulóján készült.

Fiatal házasként, a jobb élet reményében, 1968-ban kitelepedtek Németországba, majd két évre rá Kanadába érkeztek. Az új világban fel kellett adnia

a jól ismert szabómesterséget és az építkezésben dolgozva kereste meg családjá számára a megélhetés feltételeit. Ennek ellenére szívesen vart továbbra is, valahányszor erre megkérte valaki.

Torontóba érkezve bekapcsolódtak az *Első Magyar Baptista Gyülekezet* életébe, ahol 45 éven át volt hűséges tag, gyülekezeti vén és bizottsági tag. Életét a Krisztusi alázat és hűség jellemezte. Nem beszélt sokat, de valahányszor megszólalt, mindig mondott valamit. Úgy a gyülekezetben, mint a hön szeretett Ráma táborban élen járt az adakozás, közmunka és építkezés területén. Ha csak jártányi ereje volt, nem hiányzott a gyülekezetből, ahova mindig az első között érkezett.

Halála - mely 2015 április 2. érkezett el - békés volt, akár csak az élete. A nyugodt éjszaka után felkeltek, megreggeliztek, ígét és áhitatot olvastak, majd együtt imádkoztak feleségével, Anicával. Ez után pár percre, Józsi testvér leült szokott helyére a kanapéra, majd mint érett kalász, előrehajtotta a fejét, és lelkét letette Teremtője kezébe.

Temetése április 10-én volt a newmarketi Taylor temetkezési otthonban, ami *Dr. Viczián János* testvér imádságával vette kezdetét, majd *Dr. Herjeczki Géza*, korábbi torontói lelkipásztor és *Püskök Dániel*, a torontói gyülekezet mostani lelkipásztora hirdették Isten vigasztaló Igéit. Az alkalom áldásához nagy mértékben hozzájárult a torontói gyülekezet ének és zenekarának Istent dicsőítő szolgálata, és a *Kulcsár Levente* testvér által elmondott költemény, *Oláh Lajosné* egyik verse. A család nevében vejei emlékeztek meg testvérünk őszinte, hívő életéről, kiemelve, hogy számukra látható volt testvérünk életében a Krisztus. Külön öröm volt, hogy a szövetségünk évközi gyűlésére érkezett küldöttek közül is többen részt vehettek a gyászistentiszteleten, ami Szabó István, szövetségünk alelnökének imádságával zárult. A temetőkertben *Iffy Báka István* lelkipásztor imádságával és a *Püskök* testvér által felolvasott 23. Zsoltár szavaival, valamint a fúvószemlekar szolgálatával vettünk búcsút szeretett testvérünkötől, akinek emléke áldott és továbbra is szívünkben hordozzuk.

Kívánjuk Isten vigasztalását a gyászoló család és gyülekezet számára!

Püskök Dániel

"Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül, mint az elhunytak zsengéje."

1Kor 15:20

PAP SÁNDOR

1930
-
2015

Március 29-én, virágvasárnap szőlította haza az Úr Pap Sándor testvért, Clevelandban, négy nappal 85. születésnapja előtt. A temetési szertartás április 1-én volt megtartva, ahol jelen voltak nagy számban clevelandi magyar baptisták és ismerősök. *Dr. Pintér Zoltán* nyugalmazott lelkipásztor szolgált igehirdetéssel a Jn 14:1-4 versek alapján.

A vigasztalás igéjét Jézus bátorító szavai képezték: *„Ne nyugtalanodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, higgyetek énbenem”*. A mennyben készen van a hely, minden elkészült személy számára. Pap testvér készen várta a hívő szót, amit elég rövid, de súlyos betegség közben kapott meg. Fájó szívvel, de Isten végzésében megnyugodva búcsúztak tőle: felesége, *Jolán*, akivel 57 évet éltek boldog házasságban; lányai, *Jolán* (akinek megadatott, hogy néhány hetet édesapjával töltsön) és *Éva*, vejei, *Sándor és Barna*, unokái, *Erika és Gabriella*, unokaveje, *András* és szeretett dédunokái, *Rebeka és Bandika*. Szolgált a *Clevelandi Magyar Baptista Gyülekezet* énekkara. A férfikar, amelynek ő is tagja volt régen, elénekelte az „Ama szép dicső reggelt várom” kezdetű éneket, amit valamikor Pap tv. szöközött. Egy másik kedvenc énekét, az Ott a folyónak túl oldalán címűt *Nagy Ibolya* énekelte el. Régi szép, biharpüspöki emlékeket felidézve, Pap testvérré, mint Krisztus hűséges, egyszerű, de nagyszerű követőjére emlékezve, búcsúztak *Borbély Zoltán, Veress Sándor és Nagy Sándor* testvérek, akik számára már ifjúkorukban példakép volt. Pap testvér földi maradványait április 2-án helyezték örök nyugalomra.

Pap Sándor 1930. április 2-án született Biharpüspökiben. Szülei *Pap József és Pap Juliánna (szül. Pásztor)* házasságából 3 gyermek született: *János, Sándor és Irén*. Fiatalon fogadta el az Úr Jézust személyes Megváltójául, és édesanyjával, valamint húgával együtt bementek a nagyváradi pünkösdi gyülekezetben. Rövid idő múlva a biharpüspöki baptista gyülekezet tagjai lettek. A gyülekezetben hűséges

sen kivette részét a szolgálatban, mint imaórávezető, zenekari és énekkari tag. 1957. december 21-én kötött házasságot a diószegi *Seres Jolánnal*, akivel boldog 57 évet éltek együtt. Házasságukat Isten két leánygyermekkel, Jolánnal és Évával áldotta meg. 1990-ben Clevelandba (USA) költöztek kisebbik lányukhoz, ahol unokáik – Erika és Gabriella - nevelésében segítettek be.

Hűséges tagja lett a clevelandi Betánia Magyar Baptista Gyülekezetnek, ahol eleinte az énekkarban is szolgált, amíg egészsége engedte. Akik ismerték, úgy emlékezhetnek rá, mint csendes, de hitében erősen álló, Istenéhez és a gyülekezethez hűséges hívő emberre.

Fájó szívvel búcsúzik felesége Jolán, lányai: Joli és Éva, vejei: Sándor és Barnabás, unokái: Erika és Gabriella, unokaveje András, dédunokái: Rebeka és Bandika. Püspökiből sógora id. Pap Ferenc, unokaöccse Feri és családja, és a clevelandi gyülekezet. Emléke legyen áldott!

Szilágyi Borbála és Boda Erika

LŐRINCZ ISTVÁN 1923-2015

Lőrincz István lelkipásztor testvér élete 92. évében 2015. március 13-án, pénteken hajnalban haza tért Teremtőjéhez. Temetése március 17-én volt. A temetést megelőző este sokan eljöttek a virrasztási istentiszteletre részvétel nyilvánítani *Lőrincz Rózsika* testvérnő- és a gyászoló család felé. *Lukács János* lelkipásztor bevezető gondolatai után *Kelsey Bogdan* olvasta fel a nekrológot, és *Delia Micu* osztott meg néhány kedves emléket a nagypapáról. Ezt követően *Dr. Herjeczki Géza* testvér, az *Észak Amerikai Magyar Baptista Szövetség* nevében kívánt vigasztalást a gyászoló családnak, és hirdette a vigasztalás ígét. A chicagói román baptista testvérek részéről *Valentin Popovici* testvér, a „Bethel” Baptist Church lelkipásztora hirdetett ígét, majd Pista bácsi unokája, *Julius Bogdan* megható visszaemléke-

zéseit hallgattuk meg. *Kulcsár Sándor* diakónus, gyülekezetvezető testvér az együtt munkálkodás éveire emlékezett. *Torma János* lelkipásztor testvér megható imában búcsúzott kedves szolgatársától. Ezután, a chicagói román pünkösdi testvérek részéről *Luigi Mitoi* testvér, a „Bethany” Penticostal Church pásztor hirdetett ígét. Az istentisztelet fő gondolatait összefoglalta és záró imádságot mondott *Lukács János* lelkipásztor. Az est folyamán gyülekezetünk énekkarra *Lőrincz István* testvér kedvenc lelki énekeivel szolgált. *Szabó Ferenc* testvér megható trombita szólója még meghittebbé tette az alkalmat.

Másnap délelőtt a temetésen, *Lukács* testvér bevezető gondolatait követően *Dinu Pop* testvér, a Romanian Baptist Church of Metropolitan Chicago társ-pásztor hirdetett ígét. Az említett gyülekezet nevében *Dr. Alex Popa* gyülekezetvezető testvér fejezte ki részvétét. Ezt követően *Szabó István* diakónus testvér felidézte *Lőrincz István* lelkipásztor testvér szerepvállalását a gyülekezetünk megalakulásában. *Ilie Stoia* testvér a *Lőrincz* házaspárral ápolt több évtizedes barátság emlékeit idézte fel bizonyágtételében. Végül, *Lukács János* lelkipásztor hirdette a vigasztalás ígét az 1Timóteus 4: 6-8. alapján.

A sírkertben Jób 19: 25. reményteljes szavai csendültek fel, befejező imát *Petru Lőrincz* lelkipásztor testvér mondott hálát adva édesapja példás életéért és szolgálatáért.

Az elhantolás előtt trombita szóló kíséretében egy-egy szál virágot helyeztünk a koporsóra.

Ha egyetlen szóban lehetne összefoglalni egy emberi életet, akkor *Lőrincz István* lelkipásztor életét talán a „hűség” szó fejezné ki a legjobban. Hűséges volt a társához 69 éven át, hűséges volt a családban, a pásztori szolgálatban, a gyülekezetben, a társadalomban ... a Krisztus-követésben. Pista bácsi élete és tettei világosabbá tették számunkra, hogy mit is jelent hűségnek lenni. Kövessük a ránk hagyott példát.

Lukács János lelkipásztor

EULOGY OF STEFAN LORINCZ

Stefan Lorincz dedicated his life and energy to serving the Lord and His Church, in both the Hungarian and Romanian Baptist community, leaves behind a lifelong legacy of Christian discipleship that touched all those who knew him.

Stefan Lorincz was born on April 25, 1923 in Nicolesti, a small village in Transylvania. He was the oldest of the six children of his parents Albert and Julianna Lorincz, three boys and three girls. His parents and their children were very active in the local small Baptist Church. The boys who played the trumpet and their father, who loved the clarinet, formed a small band with other boys from the church. They traveled to other churches from the area giving praise to their Lord with music.

After finishing his training in the local school, Stefan continued his education in a trade school in Brasov, where he got his accreditation as a “Master Builder”. He continued his education in Cluj-Napoca and graduated in 1943 receiving his teaching certificate.

After World War II, he was sent for his first teaching job to Vima Mica, a village towards the northern part of Transylvania. Here one of his students was a young girl named Rozalia Matei, who later became his wife.

After his arrival in Vima Mica, he was searching for other born again Christians. The hilly surroundings allowed him to climb up one of the hills and play well known Christian songs on his trumpet, hoping that someone may recognize them and contact him. The villagers were amazed by their new teacher, and finally someone approached him and told him that in a nearby town named Tirgu Lapus, there were some people who may know these songs. There he found a small church of believers and Christ followers, and he enjoyed fellowship with them.

Meanwhile, Rozalia graduated the local school and continued her High School education in Dej, a town about 25 miles from Vima. On May 12, 1946 they got married and continued to live in Vima. Here, God blessed them with four children, Samuel, Stefan, Peter and Rozalia. In the communist era, it was getting difficult to be a teacher as a Christian. Stefan had to switch to his construction job, using his training as a builder. He trained many of his former students in construction trade and worked with them as a team when they got older. God also used Stefan to lead a group of people to the Lord, and he was instrumental in building a new church in Vima, where worshipers continue to give praise to our Savior Jesus Christ to this day.

To make it easier for their children to continue their education into high school, the family moved to Ileanda. This is a town on the Somes River where Stefan continued to manage his

construction team building a new High School, among many other projects in the area.

God also had a plan for Stefan while here. Christians were under pressure from the communist regime, which discouraged and restricted church worship services, baptisms, church leaders and church construction. Stefan felt the call to preach the Gospel and was ordained as pastor for a group of seven churches in the local area, including the

brought balance, peace and courage to the Saint Trinity Church during the very difficult times. I could always count on his faithfulness in the Lord Jesus and on his sincere friendship" as stated by Dr. Talos, former President of the Romanian Baptist Union.

He enjoyed living close to his children in Bucharest, but little did he know about what the future held for him on this earthly journey.

In 1977, his son Stefan decided to immigrate to the United States. This opened the opportunity for the whole Lorincz family to relocate to the States. In 1980 Stefan with his wife Rozalia moved to the US, arriving in Chicago, where they already had many friends who had emigrated here from Romania.

serve the Lord and His Church. They are forever grateful for the love and respect demonstrated toward them by this wonderful group of Christians in Chicago. Finally, in 2002, at the age of 79, Stefan retired from the pulpit, but continued serving the Church congregation under Rev. Janos Lukacs, the current pastor of the church. At this time, the Chicago Hungarian Baptist Church awarded him with the title of "Pastor Emeritus".

All Stefan's children immigrated to the States and were blessed with finding great church communities and jobs. Samuel and his wife Livia live in Ohio, Stefan and his wife Agnes, as well as Peter and his wife Irina live in the Chicago area, Rozalia and her husband Zoltan Bogdan live in Kentucky.

Dezs / Dej, Baptist Church, 1972 * Baptismal service at Bucarest, 1978 with Vasile Talpos * Children: Peter, Rózsika, Sámuel and István * Retirement "party" at Rev. Lőrincz's beloved church: Hungarian Baptist Church, Chicago, 2002.

church in the city of Dej. For many years, while working full time during the week, he spent all of weekends tirelessly preaching the Gospel and pastoring these Romanian congregations along the Somes River.

During this time in Ileanda, the children grew up and one by one went to university in Cluj and in Bucharest. After graduation, two of the children, Samuel and Stefan, got jobs in the capital city of Bucharest. Their only daughter Rozalia married Zoltan Bogdan and she also moved to Bucharest. At that time, Stefan and Rozalia decided to follow their children, moving to Bucharest in 1974. Here Stefan, in addition to his job at the Municipal Museum of Bucharest, continued his service to God's people and become actively involved in the ministry as associate pastor in the Saint Trinity Baptist Church. As the church grew in membership, Stefan enjoyed many blessings while serving the Lord by preaching the Gospel, visiting church members and working alongside Dr. Vasile Talos, the senior pastor of the congregation. "Brother Lorincz

Stefan enjoyed being close to his children and he helped the family reunite in the new homeland. Once again, he felt at home in the Romanian Baptist Church in Chicago, where he served as deacon alongside Pastor Dr. Alexa Popovici. As more Hungarians arrived and joined the church in Chicago, together with Istvan Szabo, they started a Hungarian language Sunday school class, with the blessing of the Romanian church.

In 1987, this group of Christians started the Hungarian Baptist Church of Chicago, where Stefan served as its first pastor. Both the family and the Church were very important to Stefan and Rozalia. They dedicated their lives to

Stefan loved his family, and enjoyed celebrating many family events with his children and his 9 grandchildren: Peter (Debbie), Delia (Allen Micu), Anca, Julius (Trish Bogdan), Stefan (Cornelia), Gabriela (Simon Keemer), Daniela, Adrian (Katie), and David (Kelsey Bogdan).

He has been blessed to have and play with his 19 great-grandchildren: Daniel, Michael, Jonathan, Rachael, Lydia Grace, Sofia, Kathryn, Anna, Nathanael, Eleanor, Henry, Rebecca, Noah, Hanna, Asher, Aaron, Abigail, Timothy, and William.

We praise Almighty God for the blessings of his life and the Christian legacy he left all of us. He will now inherit the crown from our Savior and Master whom he served all his life.

"I have fought the good fight, I have finished the race, I have kept the faith. Now there is in store for me the crown of righteousness, which the Lord, the righteous Judge, will award to me on that day—and not only to me, but also to all who have longed for his appearing." 2 Tim 4:7-8.

On behalf of the family: **Zoly Bogdan**

ABRAHAM LINCOLN ABOUT AMERICA

In 1863, President Abraham Lincoln issued a proclamation designating April 30 as "a day of national humiliation, fasting and prayer."

According to the president, "We have been the recipients of the choicest bounties of Heaven. We have been preserved, these many years, in peace and prosperity. We have grown in numbers, wealth and power, as no other nation has ever grown. But we have forgotten God. We have forgotten the gracious hand which preserved us in peace, and multiplied and enriched and strengthened us; and we have vainly imagined, in the deceitfulness of our hearts, that all these blessings were produced by some superior wisdom and virtue of our own. Intoxicated with unbroken success, we have become too self-sufficient to feel the necessity of redeeming and preserving grace, too proud to pray to the God that made us!"

MAY 1, 305 AD, the most powerful man in the world, Emperor Diocletian, stepped down from ruling Rome. Two years prior he began a systematic persecution of Christians, intending to exterminate them. He forbade worship, burned books, arrested clergy, and demanded pagan sacrifices. From Europe to North Africa, hundreds were martyred. Suddenly Diocletian was struck with a painful intestinal disease and resigned. Eight years later Emperor Constantine ended the persecution of Christians. In 1984, President Reagan said: "In the fourth century, a monk thought he heard God telling him to go to Rome...He followed a crowd into the Coliseum and saw the gladiators. He realized they were going to fight to the death. He cried out, 'In the Name of Christ, stop!'...made his way through the crowd and climbed the wall into the arena...As he was pleading with the gladiators...one of them plunged his sword into his body...his last words were, 'In the Name of Christ, stop!' Suddenly the gladiators stood looking at this tiny form...In dead silence, everyone left. That was the last battle in the Coliseum. One tiny voice...In the Name of Christ, stop! We could be saying that today."

American Minute with Bill Federer

What will we risk to save a soul?

Of Nepal's 28 million people, less than 250,000 are Christian; 252 of

its 263 people groups are unreached with the gospel. The Nepal earthquake underscores the urgency of getting God's word to the world while there is still time. There are 2.3 billion people who have never heard the name of Jesus. We cannot know when the next disaster will send them into a Christ-less eternity. And we are one day closer to Jesus' return than ever before.

Billions are buried beneath the spiritual rubble of our fallen world. Every Christian should have an Acts 1:8 strategy for reaching them—a plan for sharing Christ with our local community, our larger region, and the "ends of the earth." What is yours?

Jim Denison

A CRY OF VICTORY by Max Lucado

"It is finished." Jesus cried!

Stop and listen. Can you imagine the cry from the cross?

What was finished?

The history-long plan of redeeming man. The message of God to man. The works done by Jesus as a man on earth were finished.

Had Jesus' hands not been fastened down, I dare say that a triumphant fist would have punched the dark sky. This is no cry of despair. It is a cry of completion. A cry of victory. A cry of fulfillment. Yes, even a cry of relief.

"Take me home."

Come, ten thousand angels! Come and take this wounded one to the cradle of his Father's arms.

Farewell, manger's infant.

Yes, take him home. Take this Son to his Father. He deserves a rest.

Bless you, holy ambassador. Go home, rest well.

The battle is over! It is finished.

From *His Name is Jesus*

A FESTŐ FIA

Egy vagyonos ember és a fia minden különleges művészi alkotást össze akartak gyűjteni. Minden megtalálható volt a gyűjteményükben Picassótól-Raphaelig. Gyakran leültek együtt és csodálták a nagyszerű munkákat. Mikor a vietnami konfliktus kitört, a fiú elment a háborúba. Bátran életét adta, mikor megmentett egy másik katonát. Amikor az apa megtudta, mélyen gyászolta egyetlen fiát. Hónapokkal később, épp Karácsony előtt kopogtattak az ajtón. Egy fiatalember állt az ajtóban, hatalmas

csomaggal a kezeiben. Így szólt: „Uram Ön nem ismer engem. Én vagyok az a katona, aki a fiának köszönheti az életét. Aznap sok embert mentett meg. Éppen engem vitt biztonságba, mikor egy golyó szíven találta, és ő azonnal meghalt. Gyakran beszélt nekem Önről és a művészet iránti szeretetéről. - A fiatalember felemelte a csomagját. - Tudom, hogy ez nem nagy valami. Nem vagyok nagy művész, de azt hiszem, a fia szeretné, ha ezt megtartaná.” Az apa kinyitotta a csomagot. A fiáról készült portré volt, amit a fiatalember festett. Csodálta, hogy a katona mennyire meg tudta ragadni a fia személyiségét. Az apa szemei megteltek könnyel. Megköszönte neki a képet, és felajánlotta, hogy kifizeti. „Oh, nem uram, soha nem tudom visszafizetni, amit a fia értem tett. Ez ajándék.” Az apa jól látható helyre akasztotta a portré, így ha látogatók jöttek, a fiáról készült kép volt az első, amit megmutatott nekik a kollektcióból. Néhány hónappal később az ember meghalt. Sor került a képek elárverezésére. Sok befolyásos ember összegyűlt, és izgatottan várták, hogy megvehessék az értékes képeket a saját gyűjteményükbe. A fiúról készült kép az emelvényen volt. Az árverésvezető kopogtatott a kalapáccsal. „Az árverést ezzel a képpel kezdjük.” „Ki akarja megvenni ezt a képet? - kiáltott valaki hátulról. -Látni akarjuk a híres képeket. Hagyja ezt!” Az árverésvezető azonban hajthatatlan maradt. „Mennyi a kikiáltási ára ennek a képnek? Ki kezdi el az ajánlást? 100\$-ért, 200\$-ért?” Egy másik hang mérgesen kiáltotta. „Nem azért jöttünk, hogy ezt a képet nézzük! Mi Van Goghot, Rembrandtot akarunk! Gyerünk már az igazi képekkel!” De az árverésvezető tovább folytatta. „A fiú, a fiú. Kinek kell a fiú?” Végül egy ember szólalt meg a terem hátuljából. Ő volt hosszú ideig az embernek és fiának kertésze. „Elviszem 10\$-ért.” Szegény ember lévén, az volt minden, amit fel tudott ajánlani. „Ki ajánl érte 20\$-t?” „Adja neki oda 10\$-ért! Nézzük a mestereket!” „10\$ az ajánlat. Ki ad érte 20\$-t?” A tömeg kezdett mérges lenni. Nem akarták ezt a képet. Sokkal értékesebb festményeket szerettek volna a gyűjteményükbe. Az árverésvezető csapott a kalapáccsal. „Először, másodszor, eladva 10\$-ért.” Egy ember a második sorból közbekiáltott. „Gyerünk már a többi képpel!” Az árverésvezető letette a kalapácsot. „Az aukciónak vége.” „Mi lesz a festményekkel?” „Sajnálom. Mikor felhívtak, hogy levezzem ezt az aukciót, elárultak nekem egy titkot, mely a végakarásban feltétel volt. Egészen eddig nem mondhattam el. Csak a fiú portréja volt eladó. Aki azt megveszi,

az örökölheti az egész vagyont, beleértve a festményeket is. Az, aki elviszi a fiút, megkap mindent.”

Isten nekünk adta az Ő Fiát 2000 évvel ezelőtt, hogy meghaljon a kereszten. Hasonlóan az árveréshez, az üzenet ma is ugyanaz. A Fiú, a Fiú, ki viszi el a Fiút? Hiszen akié a Fiú, az megkap mindent vele együtt. (Forrás: Internet)

LEMARADTUNK!

Idegen városban voltunk. Barátainkat látogattuk meg, és utána még egy másik címre is el szeretnénk volna menni, ahova elég bonyolult útvonal vezetett.

Barátunk nagylelkűen felajánlotta, előttünk megy a kocsijával, hogy ne kelljen keresgelnünk az utat. Egy darabig minden jól is ment, míg egy körforgalomhoz nem értünk. Ott viszont valahogy szem elől tévesztettük vezetőnket, és mikor a körforgalomból kiléptünk, egyedül találtuk magunkat! Egy darabig kénytelenek voltunk továbbhaladni azon az utcán, de tudtuk, hogy nem fog célba vezetni.

Mihelyt lehetőség adódott rá, megfordultunk, és igyekeztünk vissza a körforgalomhoz. Teljesen el voltunk készülve rá, hogy most már majd egyedül kell valahogy megtalálnunk a keresett célt. A körforgalomba újra belépve azonban – nem kis meglepetésünkre és megkönnyebbülésünkre – ott találtuk barátunkat! Egész idő alatt ment körbe-körbe, míg mi vissza nem értünk, hogy aztán újra előttünk járhasson. Mennyire hálásak voltunk ezért a hűségért! Észrevette, hogy már nem követjük, és nem gondolt arra, hogy most már biztosan elboldogulunk magunk is, hanem továbbra is ránk szánta idejét, energiáját.

Emberi szinten talán magától értetődő kis epizód, egyszerű segítőkészség egy jó barát részéről. Én azonban nem vettem „magától értetődőnek”. Mert az ilyen magatartás és segítőkészség nem magától értetődő, hanem életmentő, amikor a mennyei cél felé igyekezve ebben az életben kell kiismernünk magunkat és megtalálnunk a célba vezető utat. Milyen jó, hogy van Valaki, aki önként felajánlotta, hogy előttünk jár mint vezetőnk, mert nélküle egyáltalán nem érkezhetnénk meg a célba.

Jó barátunk hűsége csodálatosan illesztette mennyei Vezetőnk hűségét. Hányszor lemaradunk, szem elől tévesztjük Őt, sőt néha talán megkockáztatunk egy kis „kitérőt” is! De ha visszatérünk oda, ahol elvesztettük a

kontaktust, ott találjuk Őt. Vár, hogy tovább vezethessen. – Ha pedig nem jövünk, nem hagy sorsunkra, hanem utánunk jön, megkeres, mindent megtesz azért, hogy újra a helyes útvonalon haladhassunk. A kár és veszteség azonban nem feltétlen múlik el nyomtalanul.

Néha felmerül az a kérdés, hogy elveszítheti-e a hívó ember üdvösségét. Gondolom, ha minden áron el akarja veszíteni, akkor igen. A kereső Isten elől lehet menekülni is, elrejtőzni is, sőt lehet célt téveszteni is.

Abban azonban biztosak lehetünk, hogy üdvösségünk Szerzője és Bevégezője a végsőkig el fog menni azért, hogy ez a borzalmas lehetőség ne következzen be.

„Amit néktek mondok, mindenkinek mondom: Vigyázzatok!”

Anikó Williams

ANDREI TUPOLEV REPÜLŐTERVEZŐ

1953-ban Andrei Tupoljev megtervezte a TU-104 lökhajtásos repülőgépet, amivel Nikita Hruscsov angolai látogatása alatt Londonba repült. A gépet a külföldi szakemberek és újságírok nagy érdeklődéssel figyelték. Tupoljev az új lökhajtásos repülőgéppel sok országba elrepült. 1956-ban Magyarországra is eljött. Mivel a géppel Hruscsov egy nemhivatalos látogatásra érkezett, a gép Tökölön, a magyarországi szovjet repülőtéren szállt le. Egy ideig nem tudtuk, hogy hol van a repülőgép, és mi történt vele. Végre az irányítótorony közölte velünk, hogy a gépet radaron újra látják. Az történt, hogy miután Hruscsov a gépből kiszállt, az újra felszállt és megérkezett a Feriegyi reptérre. A gép magyarországi látogatása alkalmából arra biztattak minket, hogy minnél több rokonunkat, ismerősünket, barátunkat hívjunk meg. Én is meghívtam az unokatestvéreimet, aki el is jött. Mielőtt a TU-104-es lökhajtásos repülőgép leszállt, az egyik munkatársom, aki a pártbizottság tagja is volt, azt mondta, hogy a Kossuth Rádió részére én fogok oroszról tolmácsolni. Kissé megijedtem, mert féltem, hogy egyes szavakat nem ismerek, és a hibáimat az egész ország hallani fogja. De mivel a MALEV egyik stewardesse éppen ott volt, őt töltem előre, és közben elbújtam. Mire Tupoljevvel és egyes fontos személyekkel már beszéltek, akkor előjöttem, felmentem a gépre, és a pilótákkal beszélgettem.

Nem maradhattam sokáig a gépen, mert rövid időn belül egy MALEV repülő, ami a Győr-Sopron-Szombathely útvonalra készült, indítanom kellett. Gyorsan kitöltöttem a gép hivatalos okmányait és a hangszórón felszálláshoz hívtam az utasokat, akik hamar jöttek. Az utasokat felvezettem a MALEV egyik repülőgépére, amit időnként ejtőernyős ugrásokra is használtak. Az ülések a gép két oldalán voltak, és a csomagokat középen helyezték el. Amikor mindenki beszállt, az egyik utas megkérdezte tőlem, hogy hány percre van Győr. Mivel ezen az útvonalon még nem repültem, nem tudtam neki válaszolni. Utána kiszálltam a gépből, az ajtót bezárták és elindultak. Mivel a MALEV várfoi buszjárata hamarosan indult, a gép hivatalos okmányait átadtam a főnökömnek, és a táviratot is elküldtem Győrbe. Utána szaladtam, hogy a buszt el ne késsem, ami minket a Vörösmaty térre vitt.

Másnap a délutáni műszakban dolgoztam. Ahogy a buszon a repülőtérré mentem, a mellettem levő munkatársammal beszélgettem, aki egyszerre egy ijesztő hírt közölt velem. Ezt mondta: „Tudod, hogy a géped, ami tegnap indítottál, kényszerleszállást hajtott végre?” Erre megijedtem. Különös volt, hogy amikor a gépen levő összes posta, csomag és más súlyt összeadtam, hibáztam, de nem javítottam ki, mert a buszhoz szaladtam. Amikor a forgalmi Irodába beléptem, a főnököm közölte velem, hogy az okmányon hiba történt. Ha túlsúlyban lett volna a gép, akkor börtönbe zártak volna. Megkérdeztem a kollégáimtól, hogy mi történt a géppel? Azt mondták, hogy a gép egy táviratot küldött, amelyben az állt, hogy kényszerleszállást hajtanak végre. A határ közelébe kiküldtek egy motorosrendőrt, de a gépet nem találták. Végre megkérdezték a bécsi repülőteret, hogy láttak-e valamit? Ők azt mondták, hogy a radaron látták a gépet, ahogy az nyugat felé átrepült. A gép végül Münchenben szállt le. Az utasok fele kint maradt. A másik fele a pilóta kabinban levő rendőrrel hazajött. Kiderült, hogy Sopron közelében verekezés volt a gépen, a pilóták úgy látták, hogy jobb békésen az országból kirepülni. Egy másik repülő akartak hamar eltéríteni, de a civil rendőrök közbelépésére erre már nem volt lehetőség.

Visszatérve Tupoljevre: A repülőtervező budapesti látogatás után visszatért Leningrádba. Egy alkalommal a rádióján valamilyen érdekes adást hallgatva rátalált a Trans World Radio orosz műsorára. A szónók Isten hozzánkvaló

TÁVOL ÉS MÉGIS KÖZEL

Megtartották a RMBGYSZ VIII. Választókongresszusát. Nagyvárad, március 28-29

Ez már a nyolcadik ilyenfajta kongresszusa volt fiatal – alig 25 éves – szövetségi szervezetünknek. S ez a 25 év sok változást is hozott, amelyekre szervezetileg is reagálni kellett.

A kongresszus pénteken 6 órakor ünnepi istentisztelettel kezdődött a nagyváradi 1-es számú baptista imaházban. *Simon József* helyi lelkipásztor buzdított imára a 90. zsoltár alapján. Ezután a cigánymissziót, valamint a család- és női missziót érintő biztonságtételek hangzottak el.

Lelkes közös éneklés után – amelyet az egész konferencián *Székely András és Garai Zolt* testvérek vezettek – *Papp János, a Magyarországi Baptista Egyház elnöke* hirdetett ígét a 2Pt 1:1-8 alapján. Bevezetésként, a Krisztus-követésének illusztrálására Vass Ferenc lelkipásztor történetét hozta fel, akik egyszer azt mondta a fiatal vendég lelkipásztornak, hogy „Te csak csináld, amit mondok.” Majd azt mondta: „Gyere utánam”, s kiment a szószék mögötti ajtón. Miután a gyülekezet csak álmélkodni tudott, pár perc múlva mindketten besétáltak a főbejáraton. „Ilyen a

kegyelméről beszélve elmondta, hogy az örök életünk megszerzése érdekében Jézus Krisztus meghalt azokért a bűnőkért, amiket mi követtünk el. Az örök élet ajándéka mindazoké lehet, akik bűneiket megvallva elfogadják a Megváltót, Jézus Krisztust. Mivelt a bűnös Tupoljevet a rádióműsor fezaklatta, a megbízható barátai *Kiruhancev*hez, a leningrádi baptista prédikátorhoz irányították. A csengetésére a prédikátor Tupoljevet azonnal felismerte. Egy kiadós beszélgetés után *Kiruhancev* tv. Tupoljevet Jézus Krisztushoz vezette, akit a repülőtervező Megváltójának fogadott el. A hírt *Kiruhancev* prédikátor tv. *Alek Leonovich* orosz származású amerikai hívőnek elmondta. *Leonovich* tv. kért minket, hogy a hírt az ismerőseinknek mondjuk el és kérjük, hogy azt ők is adják tovább.

Közli: **Steiner József**

Krisztus követése”, mondta Vass testvér. „Hogy van az mégis, hogy kétezer évvel ezelőtt egy tanító azt mondta, gyertek utánam, s akinek mondta, az gondolkodás nélkül ment, otthagyva, amivel éppen foglalkozott?”, tette fel a kérdést *Papp János*. „Az elhívás ereje”, mondta, „nem a körülményeinkben van, nem is a mi döntésünk szilárdságában, hanem, ahogy Péter is mondja az alapigében, «az Ő dicsőségében és erejében»”.

Dr. Simon József testvér köszönti az új szövetségi elnököt, Pardi Félix testvért

ben»”. Aztán arról beszélt, hogy Isten elhívása megajándékozott mindennel, ami „az életre és a kegyességre való”. Olyan életre, amelyben benne van a kegyesség, de benne vannak a mindennapi élet kihívásai is. A „ragasszatok kegyességet” eredeti görög megfelelője egy olyan fogalmat takar, amelynek jelentése: „énekkart felállítani és annak költségeit fizetni...” Egyszóval meg kell fizetni a kegyesség árát.

Szombaton közös imaáhitat után kezdődtek meg a kongresszus munkálatai.

A jelöltek bemutatását és a hozzászólásokat követően került sor a választásra, amelyet *Kovács József* vezetett. 202-en szavaztak. Ennek eredményeként alakult ki az elnökség illetve a tanács új felállása. A Szövetség új elnöke *Pardi Félix* lett. A hét tagú elnökséget a következő lelkipásztorok egészítik ki: *Borzási Pál* (főtitkár), *Albert István Zolt* (gazdasági ügyekért is felelős főtitkárhelyettes), *Szűcs Sándor*, *Kis Juhász Vilmos*, *Budai Lajos*, *János Csaba* (alelnökök). A Szövetség tanácsának további tagjai: *Veress Efraim* és *Borzási István*, valamint az elmúlt év őszén missziókerületenként megválasztott küldöttek.

Az új elnökség és a tanács beiktatását *Király Tibor* vezette, imát mondtak *Kovács Gyula* és *Megyesi József* nyugdíjas

IMÁDKOZZUNK EGYMÁSÉRT

A *Magyar Baptista Világszövetség*be hat magyar baptista szövetség tartozik. Aki szeret messzebbre látni a közvetlen környezeténél - az *Evangeliumi Hírnök* olvasói bizonyára ilyenek - és imádkozni is kész távolban élő testvéreiért, annak azt ajánljuk, hogy a következő sorrend szerint tegye azt.

Hétfőn a magyarországi baptista testvérekért és az egyház vezetőiért, *Papp János* elnökért és munkatársaiért.

Kedden a Romániában élő magyar baptista testvérekért és a szövetség vezetőiért, *dr. Simon József* elnökért és munkatársaiért.

Szerdán az Észak-Amerikában és Ausztráliában élő magyar baptista testvérekért és a szövetség vezetőiért, *dr. Herjeczki Géza* elnökért és munkatársaiért.

Csütörtökön a délvidéki magyar baptista testvérekért és a szövetség vezetőiért, *Nyúl Zoltán* és *Nagy Tibor* lelkipásztor testvérekért.

Pénteken a felvidéki magyar baptista testvérekért és a szövetség vezetőiért, *Dóczi Bálint* lelkipásztorért és munkatársaiért.

Szombaton a kárpátaljai magyar baptista testvérekért és a szövetség vezetőiért, *Kelemen Szabolcs* lelkipásztorért és munkatársaiért.

lelkipásztorok, majd *Simon József* adta át ünnepi keretek közt *Pardi Félix*nek a Szövetség vezetését. Az új elnök székfoglaló beszédét a 2Tim 2-re alapozta. „Te annakokáért, én fiam, erősödjél meg a Krisztus Jézusban való kegyelemre...” „Ez az én kívánságom is”, mondta. „Az elmúlt négy év nem volt könnyű. S lehet még nehezebb négy esztendő áll előttünk. Erőre van szükségünk... Amikor nehéz a szolgálat, emlékezzünk meg az Úr Jézusról”- zárta rövid beszédét az új elnök.

Már fél három is elmúlt, mire az ebéd-
lőasztalokhoz ültek a jelenlevők, s ott folytatódta a „fontos beszélgetések”.

Gönczi Géza

fotó: *Szilágyi László*

1987 nyarán részt vettem egy görögországi evangelizációs táborozáson. Az akkor még Bécsben munkálkodó *Horvatek* testvér szervezte, már nem először. Ez alkalommal engem is meghívott. Az újvidéki szemináriumban tanult, így ismertük egymást. Többször meghívott a bécsi misszióba is, segíteni.

Ha vállaltam volna szolgálatot, akkor ingyenes lett volna a táborozásom, de én kifizettem a táborozási díjat, mert pihenni szerettem volna. Szerettem volna egyedül lenni, élvezni a csendet. Magányra vágytam.

Mi vajdaságiak Újvidéken és Belgrádban szálltunk az e célra bérelt buszra. Reggel korán indultunk, hogy majd másnap délelőtt érkezünk meg Görögország Leptokária nevű nyaraló-falujába, az Égei tenger partjára. Csupa kis fehér nyaraló házacska és kempingek. Én egy bécsi barátkozó nővel aludtam, egy kétszemélyes sátorban.

Reggeli és a közös áhítat után vállra vettük a traktátusokkal teli táskát, és kettőnként végig mentünk a hosszú strandon. A napozók és fürdőzők között traktátusokat és meghívókat osztogatunk az esti evangelizációra. Itt nagyon sok szerbiai nyaralt, és ezt igyekeztek a szervező testvérek kihasználni. Este a falu főterén, erősítővel kihangsúlyozva énekeltünk. *Horvatek* testvér nagyon jó és hatásos igehirdető volt. Sikerült összehoznom egy női triót, és egyik este elénekeltünk néhány éneket, hármásban. Örültek neki.

Az ellátás igen jó volt. Az étel ízletes. A falu pékségében lehetett sütni az ismert görög rakottas ételeket és tésztákat.

Csak délben volt lehetőségem fürdésre és a magányra. Igen meleg volt, 40-42 Celsius volt, és ilyenkor üres volt a part. Nekem ez nagyon megfelelt. Puha, apróköves, homokos part. A tenger vize fél kilométerig csak derékig ért. Nyugodtan úszkálhattam és élvezhettem a meleg tengervizet. Ahogy szárítkoztam egyik nap a meleg homokban, arra fele néztem, amerre úgy tudtam, hogy Berea van, nem is messze. Egy pillanatra mintha feltűnt volna a messzeségben Pál apostol apró alakja, és jön felém. Szinte valóságnak tűnt... beleborzongtam. Mi az a kétezer év? Jelenné lett egy pillanatra, mert olyan közel került földrajzilag az, ami olyan messze van időben és térben; azt olvassuk az ígében, hogy a bereabeliek nemesebb lelkűek voltak, mert utána néztek, hogy valóban úgy van-e minden, mint ahogy mondják?

2015. április-május

Könyvajánló

Dianne B. Collard:

Úgy döntöttem, megbocsátok...

Egy könyv az édesanyáról, aki megbocsátott fia gyilkosának

Már csak azért is, mert itt elég vegyes volt a társaság. Jóval száz felett voltunk, az akkori Jugoszlavia minden területéről. De, hála az Úrnak, voltak nemes lelkűek itt is, akikkel utána tudtam nézni, hogy minden úgy van-e, ahogy tanítják és élük?

Aztán azt is mondták, hogy aki akarja, meglátogathatja Athént. Igaz, 400 kilométer. Egyik éjjel leutazni, nappal megnézni a fontos történelmi helyeket, majd a másik éjjel vissza jönni. Nem tudtam megtenni, mert sokba került. De én nagyon hálás vagyok az Úrnak, hogy erre a kis területre is el tudtam jönni, ahol az Evangélium Európába érkezett. Igaz, a görög kultúra is itt van, még ma is annak alapján élnek sokan, de dicsőség az Úrnak, az Evangélium is!

Elég fárasztó volt a szolgálat, mely alól nem akartam kivonni magam. Sokszor adódtak jó beszélgetések is a hívő irodalom osztása közben. Azután voltak a táborban előadások, különböző foglalkozások és játékok is. Hamar eltelt a két hét, de az utolsó két nap buszos kirándulása nagyon megmaradt bennem. Ma is élénken emlékszem rá, melyet az eltelt 28 év sem halványított el. Talán azért is, mert bár már 56 éves voltam akkor, de még mindig jól bírtam a "gyűrődést", jó erőben voltam, és örültem a lehetőségnek.

"Elhajóztunk" - mi ugyan busszal utaztunk - "Neápolisba, onnan pedig Filipibe." ApCsel 16,11.

Nagyajtai Eszter

Dianne B. Collard amerikai misszionárius a közelmúltban több magyarországi településre is ellátogatott, hogy személyes történetén keresztül – egy-egy előadás és beszélgetés során – bátorítsa a hallgatóságot.

Nemrégiben jelent meg ugyanis *Úgy döntöttem, megbocsátok...* fiam gyilkosának című könyve magyarul is a Harmat Kiadó gondozásában, amely hosszú és rögös lelki úton vezet végig olvasóit.

A könyv lapjain egy megrendítő élettörténet elevenedik meg előttünk, miközben Dianne Collard az egyik legnehezebb kérdésre keresi a választ: meg lehet-e bocsátani a gyermekem gyilkosának? Dianne legidősebb fiát, Timothy-t ugyanis 1992. szeptember 20-án brutális körülmények között meggyilkolták.

A könyv címe nagyon egyszerűen, de lényegre törően fogalmazza meg az ehhez szükséges legfontosabb lépést: a megbocsátás döntés kérdése, melyet újra és újra meg kell harcolunk. Nem elég egyszer meghozni.

Az édesanya fia halála után tizennyolc évvel írta meg könyvét, hogy leendő olvasóival együtt keressen választ kínzó kérdéseire. Miért hagyta Isten, hogy ez megtörténjen?

Csakugyan azt várja tőle, hogy megbocsásson? De hogyan lehet megbocsátani, ha valaki ilyen szörnyűséget követ el? Miért akarná ezt Isten? Talán nincs joga a szülőnek ahhoz, hogy gyűlölje gyermeke gyilkosát? Nem a bosszúvágy a legtermészetesebb reakció a részéről? A szerző személyesen vall arról a napi döntések által szegélyezett útról, amely a sérelmek, fájdalmak, a megtorlás és az elégtétel keresés zárt világából elvezethet a szabadságra és a békességre.

Horváth Ferenc lp.